।। श्रीः ।।

।। श्रीमते रामानुजाय नमः ।।

திருவாய்மொழி - எட்டாம் பத்து

அதற்குரிய

ப்ரதிபிம்பலஹரீ

[ஸம்ஸ்க்ருத மொழிபெயர்ப்பு – சுலோகவடிவில்]

ஸ்ரீமதுபயவே. மஹாவித்வான். வில்லூர் நடாதூர் ஸ்ரீபாஷ்யஸிம்ஹாஸனாதிபதி

வேங்கடசேஷார்யமஹாதேசிகஸ்வாமி

அருளிச்செய்தது.

கௌரவப் பதிப்பாசிரியர்:

வில்லூர் நடாதூர் சாஸ்த்ர ஸாஹிதீவல்லப

V.S. **கருணாகரன்,** B.E.,(Mech.),M.A.(Sanskrit)

(ஆஸ்தான வித்வான், ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமதாண்டவன் ஆச்ரமம்)

வெளியிடுபவர்:

ஸ்ரீ நடாதூர் அம்மாள் டிரஸ்டு,

"ஸ்ரீநிதி", 10, பாரதியார் தெரு, சிவகாமி நகர், கௌரிவாக்கம், சென்னை–600 073.

ஹேமலம்ப வர்ஷம், ஆவணி உத்திரட்டாதி (08-09-2017)

முதல் பதிப்பு 500 ப்ரதிகள்

ஆண்டு 2017

வெளியிடுபவர்:

ஸ்ரீ நடாதூர் அம்மாள் டிரஸ்டு,

புத்தகம் கிடைக்குமிடம் :

V.S. கருணாகரன்,

"ஸ்ரீநிதி கருணா",

6, பாரதியார் தெரு, சிவகாமி நகர்,

கௌரிவாக்கம், சென்னை-*600 073.*

தொலைபேசி : *044 - 2278 0854*

அலைபேசி : *093839 46438*

ஈமெயில் : villur_karunakaran@yahoo.com

அச்சிட்டோர் :

ஆர் என் ஆர். பிரிண்டர்ஸ்

நெ.19, தாண்டவராயன் தெரு,

திருவல்லிக்கேணி,

சென்னை - 600 005.

☎ 044 - 2844 7071

விலை: **₹ 100/-**

।। श्रीः ।।

।। श्रीमते रामानुजाय नमः ।।

பதிப்பாசிரியனின் பணிவான விண்ணப்பம்

திருவாய்மொழி முழுவதையும் மிகவும் சீரிய முறையில் ஸம்ஸ்க்ருத சுலோகங்களாக மொழிபெயர்த்து அருளி, அவைகளை மணியான கையெழுத்துக்களில் க்ரந்தாக்ஷரத்தில் எழுதித் திருவாய்மொழிக்குப் பணிவிடை செய்தருளியவர் அடியேன் பிதாமஹரும் ப்ராசார்யருமான ஸ்ரீமதுபயவே வில்லூர் நடாதூர் ஸ்ரீபாஷ்ய ஸிம்ஹாஸனாதிபதி, வேங்கட சேஷார்ய மஹாதேசிக ஸ்வாமி (1855 A.D. - 1933 A.D.). இந்தக் கையெழுதுப் ப்ரதியைப் பல ச்ரமங்களுக்கிடையில் நிதி போலப் பாதுகாத்து, அதன் முதல் ஐந்து பத்துக்களை உரிய முறையில் அச்சிட ஆக்கமும், ஊக்கமும் அடியேனுக்கு அளித்து 1996ல் ஸ்ரீநடாதூர் அம்மாள் டிரஸ்டு மூலம் வெளியிட்டருளினார் அந்த ஸ்வாமியின் திருக்குமாரரும் சிஷ்யரும் அடியேனுடைய ஆசார்யனும் திருத்தகப்பனாரும் ஆன ஸ்ரீமதுபயவே மஹாவித்வான் வில்லூர் நடாதூர் ஸ்ரீபாஷ்ய ஸிம்ஹாஸனாதிபதி ஆசுகவி ஸார்வபௌம ஸ்ரீநிதி ஸ்வாமி என்றே ப்ரஸித்தரான ஸ்ரீநிவாஸ ராகவாசார்ய மஹாதேசிக ஸ்வாமி (1913 A.D. - 2001 A.D.). 2007ல் ஆறாம் பத்தையும் மற்றும் 2014ல் ஏழாம் பத்தையும் அடியேன் திருத்தகப்பனாருக்குப் பிறகு ஸ்ரீநடாதூர் அம்மாள் டிரஸ்டின் ப்ரதான தர்மகர்த்தாவாகிய அடியேன் திருத்தமையனார் ஸ்ரீமதுபயவே. வித்வான் வில்லூர் நடாதூர் ஸ்ரீபாஷ்ய ஸிம்ஹாஸனம் சேஷாத்ரி என்று ப்ரஸித்தரான வேங்கடசேஷாசார்ய ஸ்வாமி அடியேனுக்கு வழிகாட்டியாக இருந்து ஸ்ரீநடாதூர் அம்மாள் டிரஸ்டு மூலம் வெளியிட்டருளினார்.

இப்பொழுது எட்டாம் பத்து ப்ரதிபிம்பலஹரீயை அருளிச்செய்த ஸ்வாமியின் இரண்டாவது பௌத்ரரானவரும் மற்றும் அடியேனுடைய இரண்டாம் தமையனாருமான பாலகவி ஸ்ரீ உ.வே. ஸுந்தரராஜாசார்ய ஸ்வாமியின் சதாபிஷேக மஹோத்ஸவ தினமும் மற்றும் அடியேனுடைய 70ஆவது பிறந்தநாளுமான ஹேமலம்ப வர்ஷம் ஆவணி உத்திரட்டாதி (08-09-2017) அன்று ஸ்ரீநடாதூர் அம்மாள் டிரஸ்டு மூலம் வெளியிடப்படுகிறது. இந்தப் புத்தகம் இவ்வடிவில் வருவதற்கு முதல்படியாக க்ரந்தாக்ஷரத்தில் இருந்து தேவநாகரீ லிபியில் படியெடுத்துக் கொடுத்து உதவி அருளியவர் ஸ்ரீமதுபயவே வித்வான் கொத்திமங்கலம் தேவனாதாசார்ய ஸ்வாமி. அந்த ப்ரதிகளை நன்கு பரிசீலித்துப் பரிஷ்கரித்து உதவியவர் அடியேனுடைய தங்கையின் கேள்வனாரும் ஸுப்ரஸித்த வித்வத் கவியுமான ஸ்ரீமதுபயவே மஹாவித்வான்

டாக்டர் கண்ணன் என்கிற யக்ஞும் ஸ்வாமி. இதன் ப்ரூபுக்களைத் தானே திருத்தி அடியேனுக்கு வழிகாட்டி இதனை ஸ்ரீநடாதூர் அம்மாள் டிரஸ்டின் வெளியீடாகக் கொண்டு வருபவர் ஸ்ரீமதுபயவே. வில்லூர் நடாதூர் சேஷாத்ரி என்கின்ற வேங்கட சேஷாசார்ய ஸ்வாமி. மற்றும் இதனில் தாத்பர்ய ரத்னாவலீ சுலோகங்களை இணைத்து மாத்ருகைகள் தயார் செய்ய உதவியது அடியேனிடம் ஸ்ரீபாஷ்யம், கீதாபாஷ்யம், மற்றும் பகவத் விஷயம் காலக்ஷேபம் செய்துவரும் அன்பர் ஆயுஷ்மான் மாத்தூர் ப்ரவசன திலகம் உபயவே. Dr. N. உப்பிலி வேங்கடேஷ், M.B.B.S., C.C.E.B.D.M., M.B.A. (Asst. Surgeon, Govt. Hospital, Kodavasal).

இதை வெளியிட ஸ்ரீநடாதூர் அம்மாள் டிரஸ்டிற்கு நிதி உதவி செய்த அன்பர் ஸ்ரீபரகால ஸ்வாமி திருவடி ஸ்ரீமதி ராதிகா அனந்தநாராயணன் மற்றும் ஸ்ரீமான் அனந்தநாராயணன் தம்பதிகள். இதனை மிகச் சீரிய முறையில் அச்சிட்டு உதவியவர்கள் RNR ப்ரிண்டர்ஸில் பணிபுரியும் அன்பர்கள் மற்றும் அதன் உரிமையாளர். இவர்கள் அனைவருக்கும் அடியேனுடைய நன்றி கலந்த வணக்கங்கள்.

இம்மலரின் பக்கங்களில் அடிக்குறிப்பில் ''பாடாந்தரம்'' என்று காட்டப்படுபவை பிதாமஹனாரின் கைப்பிரதியிலே அவரே காட்டியுள்ள மற்றைய பாடங்கள்.

பிதாமஹர் ஆசார்ய தண்டியின் ''யதிபங்கோ ந தோஷாய'' என்ற கொள்கையை ஏற்று சில சுலோகங்களில் வந்த யதிபங்கங்களைப் பொருட்படுத்தவில்லை. ஸ்ரீமத்வாசார்யருடைய கீதாபாஷ்யம் மங்கள சுலோகத்தில் பின்பகுதியில்

பரிபூர்ணம் குரூம்ச்சான் கீ – தார்த்தம் வக்ஷ்யாமி லேஶத:

என்று உள்ளது. இதைப் பற்றி அவருடைய கீதாபாஷ்யத்திற்கு வ்யாக்யானம் ஆன ப்ரமேய தீபிகையில் ஸ்ரீஜயதீர்த்தர்

ந அத்ர யதிபங்கோ தோஷ: I தஸ்ய காவ்யவிஷயத்வாத் I சாஸ்த்ரே "ய உபாதிர் லகதி ஸாத் – யே ஸம்பந்த விசேஷணே" இத்யாத்யபியுக்த – வாக்யே தர்ஶனாத் II"

என்று கூறிப் போந்தார்.

ஸ்ரீ பிதாமஹனார் முதலில் வித்வான், பிறகே கவி. ஆனால் அடியேன் திருத்தகப்பனார் அந்த யதிபங்கங்கள் கவிதையில் தண்ணீர்த் துரும்பாக அமைவதால் அவைகளும் இல்லாமல் இருக்க வேண்டும் என்று கருதுபவர். அவர் முதலில் கவி. பிறகு வித்வான். எனவே அவர் ‘‘அவைகளையும் மாற்றி அச்சிட வேண்டும்’’ என்று கருதினார்.

அடியேன் ‘‘பிதாமஹரின் பாடத்தை அப்படியே போட்டுவிட்டு யதிபங்கம் வராமல் இருக்கும் வழியை அடிச்குறிப்பில் காட்டலாமே’’ என்று விண்ணப்பம் செய்தேன்.

‘‘இதுவே நேர்மையான வழி. அப்படியே செய்’’ என்று அருளினார். அடியேன் அப்படியே செய்து வந்தேன். இந்த வழியை ஸ்ரீமதுபயவே, மஹாவித்வான் உத்திரமேரூர் வாஸுதேவாசார்ய ஸ்வாமி போன்றவர்கள் வாய்விட்டும் பாராட்டினார்கள்.

இருந்தாலும் சிலர் ‘‘பிதாமஹருக்கு யதிபங்கம் வராது கவிதை இயற்றும் திறமை இல்லை என்று காட்டுவது போல நீ செய்யலாமா?’’ என்று விமர்சனம் செய்யலாம்.

ஆனாலும் அடியேனுடைய அணுகுமுறை திருத்தகப்பனாருடைய இன்னருளைப் பெற்றதாலும் அடியேன் முதல் ஆறு பத்துக்களிலும் அதே வழியை (அடியேன் விழித்துக்கொண்ட இடங்களில்) பின்பற்றி வந்திருப்பதாலும் அதையே இங்கும் பின்பற்றியுள்ளேன்.

அடியேன் யதிபங்கம் வராது இருக்கக் காட்டிய வழிகள் பிதாமஹனாரின் திருவருளாலேயே வந்தவை என்றும் அடியேன் உறுதியாக இருக்கிறேன். அதனால் அவருடை மேன்மைக்கு யாதொரு குறையும் இல்லை என்பது திண்ணம்.

இங்கேயே தாத்பர்ய ரத்னாவலீயில் ஏழாம் திருவாய்மொழிக்கு உரிய ஸ்வாமி தேசிகன் சுலோகத்திலேயே யதிபங்கம் ‘‘அதிககா–ருண்யதோ கோபபாவாத்’’ என்ற இடத்தில் வருகிறது. ஆனால் அதனில் அடியேன் ஒன்றும் செய்ய இயலாது. ஸ்ரீமதுபயவே. அபினவதேசிக உத்தமூர் ஸ்வாமி தாத்பர்ய ரத்னாவலீயில் பல இடங்களில் மாற்றங்களைக் காட்டி இருந்தாலும் இங்கே ‘‘யதிபங்கோ ந தோஷாய’’ என்ற முறையையே ஏற்று அதனை மாற்றியருளவில்லை என்பது வேறு விஷயம்.

இந்த எட்டாம் பத்தைப் போலவே மிகுந்துள்ள இரண்டு பத்துக்களையும் அச்சில் கொண்டுவரும் நாளை – அடியேன் பிறவிப் பயன் பெறும் நாளை – எதிர்பார்த்துக் கொண்டு இருக்கிறேன். அந்நாள் விரைவில் வரும்படியாக அன்பர்கள் அனைவரும் அரங்கத்தம்மான் அடியினை பணிந்து அவனுடைய அருளைப் பெற்றுத்தர வேண்டுகிறேன்.

இப்படிக்கு தாஸன்,

வில்லூர் நடாதூர் ஸ்ரீபாஷ்யஸிம்ஹாஸனம்

சாஸ்த்ரஸாஹிதீவல்லப

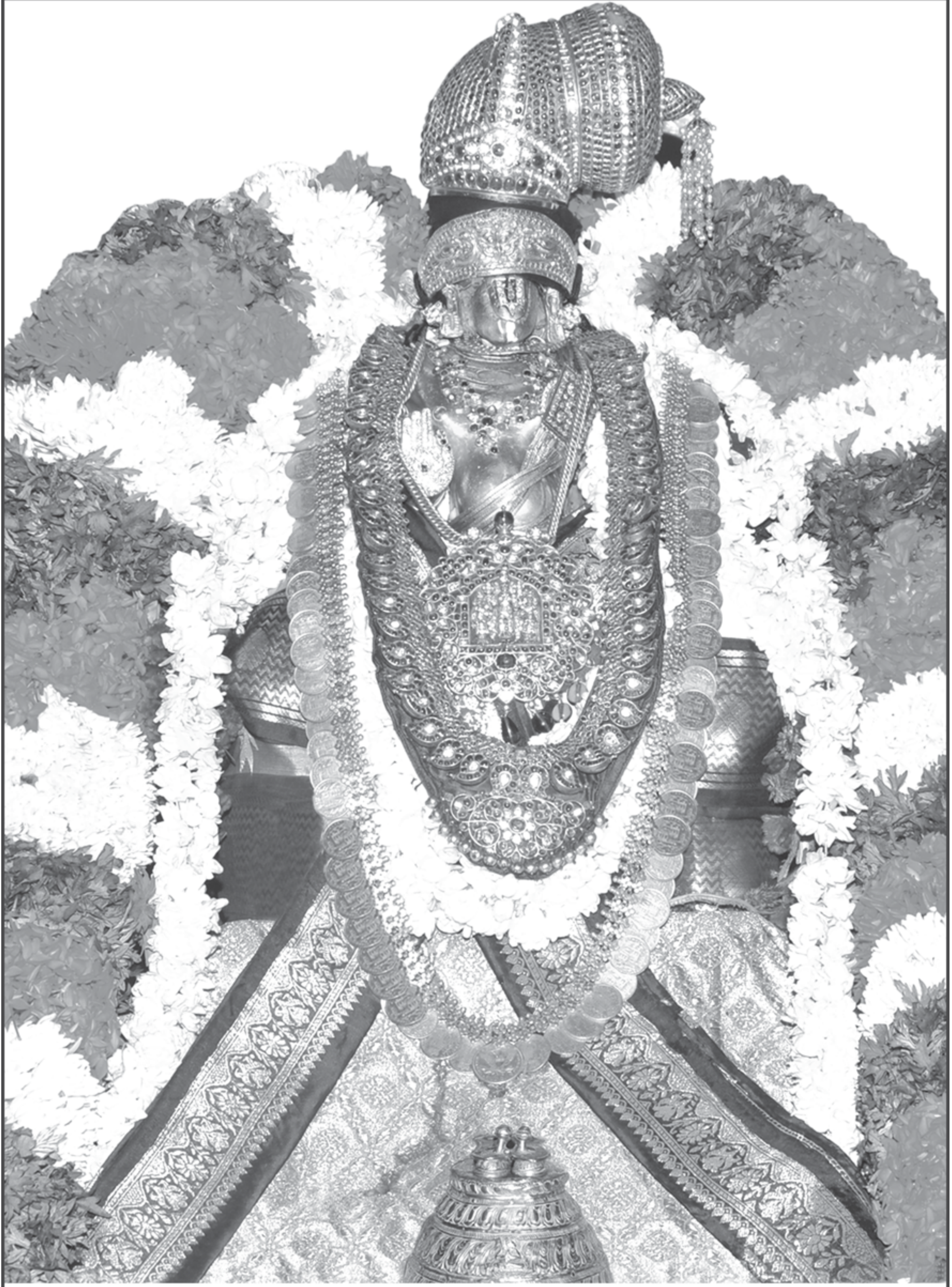
V.S. *கருணாகராசார்யன்,* B.E.(Mech.), M.A.(Sanskrit),

(ஆஸ்தானவித்வான், ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமதாண்டவன் ஆச்ரமம்**)**

சென்னை - 600 073.

ஹேமலம்ப – ஆவணி, உத்திரட்டாதி

(08-09-2017)

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் – ஆழ்வார்திருநகரி

திருவாய்மொழியின் ஸம்ஸ்க்ருதசுலோக மொழிபெயர்ப்பான ப்ரதிபிம்பலஹரீயை அருளிச்செய்த
ஸ்ரீமதுபயவே. மஹாவித்வான், வில்லூர், நடதூர் ஸ்ரீபாஷ்யஸிம்ஹாஸனாதிபதி,
ஸ்ரீவேங்கடசேஷார்ய மஹாதேசிக ஸ்வாமி (1855-1933)

।। श्रीः ।।

।। श्रीमते रामानुजाय नमः ।।

।। प्रतिबिम्बलहरी ।।

।। अथ अष्टमं शतकम् ।।

।। तत्र प्रथमं दशकम् ।।

திருவாய்மொழி – எட்டாம் பத்து – முதல் திருவாய்மொழி

தேவிமார்

திருவாய்மொழிப் பாவகை – எழுசீராசிரிய விருத்தம்

प्रतिबिम्बलरीवृत्तम् – स्रग्धरा

இத்திருவாய்மொழியில் காட்டப்படும் பண்பு –
காணவிழைபவர்களுக்குக் காட்சி அருளும் தன்மை

एतद्दशकप्रतिपाद्यगुणविशेषः - दिदृक्षोः दृशिविषयता

।। सङ्गतिमणिमाला ।।
(वसन्ततिलका)

आरन्विलामधि हरेः पदकिङ्करत्वं
सद्यो भवेदिति मनोरथवाननाप्त्या ।
तस्यातिशङ्कनकृदस्य गुणेष्वलापीत्
इच्छोर्ददात्यथ यथेषितदर्शनं सः ।।

1. தேவிமாராவார் திருமகள் பூமி
ஏவ மற்றமரராட்செய்வார்
மேவிய உலகம் மூன்றவையாட்சி
வேண்டுவேண்டுருவம் நின்னுருவம்
பாவியேன் தன்னை அடுகின்ற; கமலக்
கண்ணதோர் பவளவாய்மணியே!
ஆவியே! அமுதே! அலைகடல் கடைந்த
அப்பனே! காணுமாறருளாய்.

देव्यौ ते श्रीभुवौ स्तः तदितरविबुधाः किङ्करास्ते यथाज्ञं
पाल्या लोकास्त्रयस्ते तव तु परिचिताः स्वेष्टरूपम् च रूपम् ।
पापं मां पीडयेत्; स्वम्बुजदृगधरसद्विद्रुमानीलरत्न!
प्राणाधारामृतोर्म्यम्बुधिमथक! पितर्दर्शने ते दयेथाः ।।

2. காணுமாறருளாய் என்றென்றே கலங்கிக்
கண்ணநீரலமர வினையேன்
பேணுமாறெல்லாம் பேணி நின்பெயரே
பிதற்றுமாறருள் எனக்கந்தோ!
காணுமாறருளாய் காகுத்தா! கண்ணா!
தொண்டனேன் கற்பகக் கனியே!*
பேணுவாரமுதே! பெரியதண்புனல்சூழ்
பெருநிலமெடுத்த பேராளா!

द्रष्टुं मार्गं दयेथा इति चिरमहमाक्रुश्य मोहात् समुद्यत्-
बाष्पाशास्याखिलाशो बत! मयि तु कृपा किं तवाख्याभिलापः? ।
त्वद्वीक्षां मे दयेथास्सुफलचपलसन्तान! काकुत्स्थ! कृष्ण!
त्वत्भाक्-पीयूष! लीलोद्धृतपृथुशिशिराम्ब्वावृतक्ष्मोत्तमात्मन्! ।।

3. எடுத்த பேராளன் நந்தகோபன் தன்
இன்னுயிர்ச் சிறுவனே! அசோதைக்கு
அடுத்த பேரின்பக்குல இளங்களிறே!
அடியனேன் பெரிய அம்மானே!
கடுத்தபோரவுணன் உடலிருபிளவாக்
கையுகிராண்ட எம்கடலே!
அடுத்ததோருருவாய் இன்றுநீ வாராய்
எங்ஙனம் தேறுவருமரே?

त्वल्लाभोत्कृष्टनन्दप्रियतमसदसो! बालवर्ष्मन्! यशोदा-
भाग्याप्तोद्धर्षदायिन्! कुलकलभ! ममालभ्य! दासस्य नाथ! ।
तादृक्षैकाकृतिस्सन् युधि कठिनहिरण्याक्षवक्षोद्विधाकृत्-
वश्योद्यत्पाणिजाब्धे! मम तव दयित! प्रत्ययो नाद्य नैषि ।।

4. உமருகந்துகந்த உருவம் நின்னுருவம்
ஆகியுன் தனக்கன்பரானார்
அவருகந்தமர்ந்த செய்கையுன் மாயை
அறிவொன்றும் சங்கிப்பன் வினையேன்
அமரதுபண்ணி அகலிடம் புடைசூழ்
அடுபடையவித்த அம்மானே!
அமரர்தம் அமுதே! அசுரர்கள் நஞ்சே!
என்னுடை ஆருயிரேயோ!

त्वद्दासात्यादरार्हं तव भवति निजं रूपमिष्याः त्वदीयैः
चेष्टाश्चित्राः क्रियास्ते त्वहमघनिधिरित्येकबुद्धौ सशङ्कः ।
कृत्वाजिं तं ततक्ष्मापरिसरनिबिडक्रूरसेनाविनाशिन्!
स्वामिन्! आप्तामृतानाश्रितगरल! मम प्राण! संपूर्ण! हंहो! ।।

5. ஆருயிரேயோ! அகலிடம் முழுதும்
படைத்திடந்து உண்டுமிழ்ந்து அளந்த
பேருயிரேயோ! பெரியநீர் படைத்தங்கு
உறைந்தது கடைந்தடைத்துடைத்த
சீருயரேயோ! மனிசர்க்குத்தேவர்
போலத் தேவர்க்கும் தேவாவோ!
ஓருயிரேயோ! உலகங்கட்கு எல்லாம்
உன்னை நான் எங்கு வந்துறுகோ?

सृष्ट्वाहो! प्राणपूर्णामितसमभुवमृद्धृत्य भुक्त्वोद्गिरन्ना-
क्रम्योच्चप्राण! सृष्ट्वाऽमितकमिहशयोन्मथ्य बद्ध्वा च भिन्दन्! ।
***कल्याणात्मन्! नराणाममरवदमराणां च देवाखिलानां**
लोकानां एककात्मन्! कथमहमुपसंप्राप्नुयां त्वामुपेत्य? ।।

6. எங்கு வந்துறுகோ? என்னை ஆள்வானே?
ஏழுலகங்களும் நீயே
அங்கவர்க்கு அமைத்த தெய்வமும் நீயே
அவற்றவை கருமமும் நீயே
பொங்கிய புறம்பால் பொருள் உளவேலும்
அவையுமோ நீ இன்னே ஆனால்
மங்கிய அறிவாம் நேர்ப்பமும் நீயே
வான் புலன் இறந்ததும் நீயே.

एत्य प्राप्स्ये कथं त्वां? मम पुनरवितः! सप्तलोकास्त्वमेव
ह्यत्रैतेषां प्रक्लृप्ताः त्वमसि सुरवरास्तत्तदिष्टास्त्वमेव ।
उच्चैरुच्चैः पदार्था बहिरपि यदि हा! ते त्वमित्थं स्थितिश्चेत्
लीनारूपात्मवर्गास्त्वमसि परपदेऽनिन्द्रियाश्च त्वमेव ।।

---

* पादोऽयं यतिभङ्गकातरैः ''कल्याणात्मन्नराणां सुरवदमर! हे! देववर्गेऽखिलानां'' इति पाठ्यः।

7. இறந்ததும் நீயே எதிர்ந்ததும் நீயே
நிகழ்வதோ நீ இன்னே ஆனால்
சிறந்த நின் தன்மை அது இது உது என்று
அறிவொன்றும் சங்கிப்பன் வினையேன்
கறந்தபால்நெய்யே! நெய்யின் இன்சுவையே!
கடலினுள் அமுதமே! அமுதில்
பிறந்த இன்சுவையே! சுவையது பயனே!
பின்னைதோள் மணந்த பேராயா!

भूतं त्वं भाव्यपि त्वं त्वमसि खलु भवच्चैवमर्थस्थितिश्चेत्
सर्वेशस्ते प्रकारास्तदिदमनिदमित्यत्र शङ्के सपापः ।
दुग्धक्षीरे घृतैतद्रसजलनिधिमध्येऽमृतैतज्जभोग्या-
स्वादास्वादोत्थसौख्य! व्रजकुलतिलकाऽऽश्लिष्टनीळाशुभांस! ।।

8. மணந்த பேராயா! மாயத்தால் முழுதும்
வல்வினையேனை ஈர்கின்ற
குணங்களை உடையாய்! அசுரர் வன்கையர்
கூற்றமே! கொடிய புள்ளுயர்த்தாய்!
பணங்கள் ஆயிரமும் உடைய பைந்நாகப்
பள்ளியாய்! பாற்கடல் சேர்ப்பா!
வணங்குமாறு அறியேன் மனமும் வாசகமும்
செய்கையும் யானும் நீதானே.

गोपेशाश्लिष्टवन्! अद्भुततरचरितैः सङ्घशो दुर्जरांहो-
मत्पीडाकृद्गुणोच्चैर्बलदितिजयम! क्रूरताक्ष्योधिरूढ! ।
स्फीते शेषे फणाभिः शयित! दशशतैः भाति दुग्धाब्धिशायिन्!
त्वत्सेवोपायमीक्षे न; भवसि च मनोवाक्क्रियाहं त्वमेव ।।

9. யானும் நீதானே ஆவதோ மெய்யே
அருநரகவையும் நீ ஆனால்
வானுயர் இன்பம் எய்திலென்? மற்றை
நரகமே எய்திலென்? எனினும்
யானும் நீ தானாய்த் தெளிதொறும் நன்றும்
அஞ்சுவன் நரகம் நானடைதல்
வானுயர் இன்பம் மன்னி வீற்றிருந்தாய்!
அருளு நின் தாள்களை எனக்கே.

सत्यं खल्वस्यहं त्वं त्विति यदि नरकस्थानि च त्वं भवेस्सं-
प्राप्ते किं श्लाघनीये परमपदसुखे नारकेऽन्यत्र वा किम्? ।
ज्ञानेऽप्युत्पद्यमाने त्वमहमिति भृशं नारकाप्तौ बिभेमि
प्राप्यानन्दं तथोच्चैः स्थित! परमपदे त्वत्पदाप्तौ दयेथाः ॥

10. தாள்களை எனக்கே தலைத்தலைச் சிறப்பத்
தந்த பேருதவிக் கைம்மாறாத்
தோள்களை ஆரத் தழுவி என்னுயிரை
அறவிலை செய்தனன் சோதீ!
தோள்கள் ஆயிரத்தாய்! முடிகள் ஆயிரத்தாய்!
துணைமலர்க் கண்கள் ஆயிரத்தாய்!*
தாள்கள் ஆயிரத்தாய்! பேர்கள் ஆயிரத்தாய்!
தமியனேன் பெரிய அப்பனே!

उच्चैरुच्चैर्ममैव स्वपदवितरणश्रीमहास्वोपकारे
दोषावाश्लिष्य सम्यक्-प्रतिनिधिमदसून् चिक्रयं स्वात्मनस्ते ।
***ज्योतिष्मन्! दोश्शिरोयुक्सरसिजनयनानां सहस्राणि बिभ्रत्!**
श्रीपादानां च नाम्नामपि **मम भृशमेकाकिनस्तूपकारिन्! ॥

11. பெரிய அப்பனைப் பிரமன் அப்பனை
உருத்திரன் அப்பனை முனிவர்க்கு
உரிய அப்பனை அமரர் அப்பனை
உலகுக்கோர் தனி அப்பன் தன்னை
பெரிய வண்குருகூர் வண்சடகோபன்
பேணின ஆயிரத்துள்ளும்
உரியசொல் மாலை இவையும் பத்து இவற்றால்
உய்யலாம் தொண்டீர்! நங்கட்கே.

(तात्पर्यरत्नावलीश्लोकः)

श्र्र्याद्यैः पत्न्यादिमत्वात् रघुयदुकुलयोरुद्भवात्स्वाश्रितेच्छा-
धीनेहाविग्रहत्वात् सकलचिदचितामन्तरात्मत्वभूम्ना ।
स्वामित्वात्स्वाश्रितावेध्यखिलगुणतया ज्ञानिनामप्यदुःख-
स्थानेच्छापादनाद्यैर्हरिरकथि परं दर्शनेच्छोस्सुदृश्यः ॥

---

* पादोऽयं यतिभङ्गकातरैः
''ज्योतिष्मन्! दोश्शिरोयुक्सरसिजनयनश्रीसहस्राणि बिभ्रत्!'' इति वा पाठ्यः।

** अत्र यतिभङ्गकातराणां पाठः ''मम सुभृशं त्वेककस्योपकारिन्!'' इति ।

।। प्रतिबिम्बलहरीश्लोकः ।।

सर्वेशं ब्रह्मतातं शिवजनकमसाधारणेशं मुनीनां
देवानां तातमेकं प्रति समजगतामद्वितीयं च तातम् ।
साहस्रेऽस्मिन् ससंपद्विलसितकुरुकाराट्-शठद्वेषिणेष्टे
भक्त्या! योग्योक्तिमालादशकमिदमनेनाप्यमुज्जीवनं नः ।।

।। इति अष्टमशतके प्रथमं दशकम् ।।

।। श्रीमते वेङ्कटशेषार्यमहादेशिकाय नमः ।।

।। अथ अष्टमशतके द्वितीयं दशकम् ।।

எட்டாம் பத்து – இரண்டாம் திருவாய்மொழி

நங்கள் வரிவளை

திருவாய்மொழிப் பாவகை – எண் சீராசிரிய விருத்தம்

प्रतिबिम्बलहरीवृत्तम् – स्रग्धरा

இத்திருவாய்மொழியில் காட்டப்படும் பண்பு – மற்றைய பொருள்களில் பற்று அற்றவர்களுக்கு எளியவனாக இருக்கும் தன்மை

एतद्दशकप्रतिपाद्यगुणविशेषः - निस्सङ्गानां सुलभत्वम्

।। सङ्गतिमणिमाला ।।

(वसन्ततिलका)

अन्यत्र निस्पृहतया महितत्वमस्मात्
वक्तुं स्वकीयमथ कान्तमुपेत्य तस्य ।
विश्लेषमाप्ततरुणीव निजानपेक्षां
भूषास्वकान्तिसखिवर्गमधि व्यनक्ति ।।

1. நங்கள்வரிவளை ஆயங்காளோ!
நம்முடை ஏதலர் முன்பு நாணி
நுங்கட்கு யானொன்றுரைக்கும் மாற்றம்
நோக்குகின்றேன் எங்கும் காணமாட்டேன்
சங்கம் சரிந்தன சாயிழந்தேன்
தடமுலை பொன்னிறமாய்த் தளர்ந்தேன்
வெங்கண் பறவையின் பாகன் எங்கோன்
வேங்கடவாணனை வேண்டிச் சென்றே.

आस्माका! हा! वयस्या! धुरि शुभवलया! लज्जिताऽस्मद्विपूणां
युष्माकं वाच्यमेकं वचनमिह मया चिन्त्यते क्वापि नेक्षे ।
नश्यच्छाया गलत्कङ्कणततिरवसन्नाऽस्तपीनस्तनश्रीः
मन्नाथं प्राप्य घोरेक्षणगरुडरथं सस्पृहं वेङ्कटेशम् ।।

2. வேண்டிச் சென்று ஒன்று பெறுகிற்பாரில்
என்னுடைத் தோழியர்! நுங்கட்கேலும்
ஈண்டிது உரைக்கும் படியை அந்தோ
காண்கின்றிலேன் இடராட்டியேன் நான்
காண்தகு தாமரைக் கண்ணன் கள்வன்
விண்ணவர்கோன் நங்கள் கோனைக் கண்டால்
ஈண்டிய சங்கும் நிறைவும் கொள்வான்
எத்தனை காலம் இளைக்கின்றேனே.

गत्वापेक्ष्यैकलब्धिक्षमजनरहिता! मे वयस्यास्तु वोऽपि
प्रेक्षे नाद्येदमुक्तेस्सरणिमहह! हा! तीव्रशोकाहमीक्षे ।
चेद्दृश्याब्जोपमाक्षं हृदयमुषममर्त्येशमास्माकनाथं
ह्यादित्सुः स्त्रीत्वपूर्तिं निबिडितवलयान्यातुराऽनेककालम् ।।

3. காலம் இளைக்கில் அல்லால் வினையேன்
நான் இளைக்கின்றிலன் கண்டுகொண்மின்;
ஞாலம் அறியப் பழி சுமந்தேன்
நன்னுதலீர்! இனி நாணித்தான் என்?
நீலமலர் நெடுஞ்சோதி சூழ்ந்த
நீண்ட முகில்வண்ணன் கண்ணன் கொண்ட
கோல வளையொடு மாமை கொள்வான்
எத்தனை காலமும் கூடச் சென்றே?

कालो गच्छेद्विरामं न तु विरतिमहं पापिनी पश्यतैष्ये;
लोकप्रत्यक्षमाप्तास्म्यपवदनमितः किं ह्रिया? सल्ललाटाः! ।
स्फायद्विस्तारिनीलद्युतिवृतपृथुवार्मुग्भकृष्णाहृतैः श्री-
लावण्यं प्राप्तुकामा सह शुभवलयैः दीर्घकालं सहैत्य ।।

4. கூடச் சென்றேன் இனி என் கொடுக்கேன்?
 கோல்வளை நெஞ்சத் தொடக்கம் எல்லாம்
பாடற்று ஒழிய இழந்து வைகல்
 பல்வளையார்முன் பரிசழிந்தேன்
மாடக் கொடிமதிள் தென்குளந்தை
 வண்குடபால் நின்ற மாயக்கூத்தன்
ஆடல்பறவை உயர்த்த வெற்போர்
 ஆழிவலவனை ஆதரித்தே.

*नृत्ताश्चर्यं गृहोद्यद्ध्वजवरण**कुलन्दाशुभप्रत्यगाशा-
भागस्थं रूढनृत्यद्गरुडमरिसमिज्जिष्णुचक्राप्तिदक्षम् ।
प्रेम्णाऽगां किं प्रदास्ये?ऽत्यजदिह करभूषान्तरङ्गादि सर्वं
मत्पार्श्वे सर्वदाऽहं बहुवलयभृतामत्यजं स्त्रीत्वमग्रे ।।

5. ஆழிவலவனை ஆதரிப்பும்
 ஆங்கவன் நம்மில் வரவும் எல்லாம்
தோழியர்காள்! நம் உடையமே தான்
 சொல்லுவதோ இங்கு அரியதுதான்

---

* 'मायानृत्तं' इति पाठान्तरम् ।
** अत्र यतिभङ्गकातरैः ''मधुरश्रीकुलन्दाप्रतीची-'' इति पाठः स्वीकार्यः।

ஊழிதோறூழி ஒருவனாக
 நன்குணர்வார்க்கும் உணரலாகா
சூழலுடைய சுடர்கொள்ளாதித்
 தொல்லையஞ்சோதி நினைக்குங்காலே?

चक्रश्रीदक्षहस्तादरणमपि तदाऽत्राऽऽगतिर्नश्च सर्वं
हे! सख्यो!ऽनादिसिद्धं खलु स न सुलभश्चेति युक्तं तु वक्तुम्; ।
कल्पे कल्पे स चैवंविध इति सुधियामप्यमेयात्ममायं
तेजिष्ठं चाऽऽद्यनादिं सुभगतनुरुचिं चेद्वयं चिन्तयामः ।।

6. தொல்லையஞ்சோதி நினைக்குங்கால் என்
 சொல்லளவன்று இமையோர் தமக்கும்
எல்லையிலாதன கூழ்ப்புச் செய்யும்
 அத்திறம் நிற்க எம்மாமை கொண்டான்
அல்லிமலர்த் தண்துழாயும் தாரான்
 ஆர்க்கிடுகோ இனிப்பூசல்? சொல்லீர்!
வல்லி வளவயல் சூழ்குடந்தை
 மாமலர்க்கண் வளர்கின்ற மாலே.

प्रत्नं ज्योतिर्विचारे सुभगमपि गिरां मे दवीयोऽमराणां
अप्यानन्त्येन कर्ता विशयमिति *विधायां जहार श्रियं मे ।
दत्ते नोत्फुल्लशीतां तुलसिमपि परं क्रन्दनं ब्रूत कस्मै?
****निद्राणोच्चाब्जदृग्भ्यां व्रततिवृतसुकेदारवत्कुम्भघोणे ।।**

---

* अत्र यतिभङ्गकातराः ''विधाऽऽस्तां जहार श्रियं मे'' इति पठन्तु ।
** ''व्यामुग्धस्वप्नगुच्छाम्बुजदृशि सुलताक्षेत्रवत्कुम्भघोणे''।।
 इति पाठान्तरं श्रीपितामहपादैरेव स्वमातृकायां प्रादर्शि। इदं यतिभङ्गकातरानुगुणम्।।

7. மாலரி கேசவன் நாரணன் சீமாதவன்
கோவிந்தன் வைகுந்தன் என்றென்று
ஓலமிட என்னைப் பண்ணி விட்டிட்டு
ஒன்று உருவும் சுவடும் காட்டான்
ஏல மலர்க்குழல் அன்னைமீர்காள்!
என்னுடைத் தோழியர்காள்! என் செய்கேன்?
காலம் பலசென்றும் காண்பதாணை
உங்களோடு எங்கள் இடையில்லையே.

*व्यामुग्धस्स्वे हरिः केशव इति स हि नारायणो माधवो वै-
कुण्ठो गोविन्द इत्युद्गिरमपि जहदारच्य रूपं च चिह्नम् ।
नैलापुष्पाढ्यकेश्यः! प्रकटयति मदीया! जनन्यश्च सख्यः!
किं कुर्यासं? चिराद्वेक्ष्य इति स तु शपे तन्न वो नश्च बन्धः ।।

8. இடையில்லை யான் வளர்த்த கிளிகாள்!
பூவைகள்காள்! குயில்காள்! மயில்காள்!
உடைய நம் மாமையும் சங்கும் நெஞ்சும்
ஒன்றும் ஒழிய ஒட்டாது கொண்டான்
அடையும் வைகுந்தமும் பாற்கடலும்
அஞ்சன வெற்பும் அவை நணிய
கடையறப் பாசங்கள் விட்டபின்னை
அன்றி அவன் அவை காண்கொடானே.

---

*यतिभङ्गकातराणामयं वा पाठः अस्य श्लोकस्य-
व्यामुग्धः केशवस्स्वे हरिरुदधिसुताकान्तवैकुण्ठ एवं
श्रीमान् नारायणोऽपीत्यतिविलपनदो मेऽथ गोविन्द एवम् ।
त्यक्त्वाऽगादेलपुष्पालकसखिजनिकाः! छादयन् रूपचिह्ने
किं कुर्यासं? तमीक्षै चिरत इति शपे तन्न वो नश्च बन्धः ।।

संबन्धो नास्ति मद्वर्धितशुकपिककाः! शारिकाः! केकिनो! हे!
कान्तिं नः कङ्कणान्यप्यथ हृदपि विना शेष*मेवाहरत्सः ।
प्राप्यो वैकुण्ठलोकः कलशजलनिधिः चाञ्जनाद्रिः स चात्के
पूर्वं सोऽशेषसङ्गत्यजनत इह नो दर्शयत्येव तानि ।।

9. காண்கொடுப்பான் அல்லன் ஆர்க்கும் தன்னை
கைசெய் அப்பாலது ஓர்மாயம் தன்னால்
மாண்குறள் கோல வடிவு காட்டி
மண்ணும் விண்ணும் நிறைய மலர்ந்த
சேண்சுடர்த் தோள்கள் பல தழைத்த
தேவபிராற்கு என் நிறைவினோடு
நாண்கொடுத்தேன் இனி என்கொடுக்கேன்
என்னுடைநன்னுதல் நங்கைமீர்காள்?

कस्यापि स्वं समीक्षाविषयमददतो दुश्शकं स्वस्य कर्तुं
**साश्चर्यं निस्तुलं वामनवटुशुभरूपं प्रदर्श्य प्रपूर्य ।
रोदस्यौ वृद्धिभाजः ततरुचिशतदोश्शालिदेवेशितुर्मे
पूर्त्या लज्जामदां किं मम शुभनिटिला! देयमस्त्यत्र पूर्णाः! ।।

10. என்னுடை நன்னுதல் நங்கைமீர்காள்!
யானினிச் செய்வதென்? என்நெஞ்சென்னை
நின்னிடையேன் அல்லேன் என்று நீங்கி
நேமியும் சங்கும் இருகைக் கொண்டு

* ''मादातुरेकम्।'' इति पाठान्तरम् ।

** अयं पादः यतिभङ्गकातरैः ''साश्चर्यं खर्वरूपं शुभदवटुदशं संप्रदर्श्य प्रपूर्य।'' इति वा पठ्यः ।

பன்னெடும் சூழ்சுடர் ஞாயிற்றோடு
      பான்மதி ஏந்தியோர் கோல நீல
நன்னெடும் குன்றம் வருவது ஒப்பான்
      நாண்மலர்ப் பாதம் அடைந்ததுவே.

पूर्णा! मे सल्ललाटाः! अहमिह करवै किं? मदीयं मनस्ते
बन्धो मे नेति हित्वा करयुगलगते शङ्खचक्रे च धृत्वा ।
दीर्घव्याप्तातिसङ्ख्यद्युतिदिवसकृता क्षीरभेन्दुश्च वृत्वा
तुल्यस्यायान्महाचार्वतुलशितिधरेणाङ्घ्रिनव्याब्जमाप ।।

11. பாதம் அடைவதன் பாசத்தாலே
      மற்றவன் பாசங்கள் முற்ற விட்டு
கோதில் புகழ்க் கண்ணன் தன்னடிமேல்
      வண்குருகூர்ச் சடகோபன் சொன்ன
தீதில் அந்தாதி ஓராயிரத்துள்
      இவையுமோர் பத்து இசையோடும் வல்லார்
ஆதுமோர் தீதிலர் ஆகி இங்கும்
      அங்கும் எல்லாம் அமைவார்கள் தாமே.

(तात्पर्यरत्नावलीश्लोकः)

तार्क्ष्योद्यद्वाहनत्वाच्छुभनयनतया नीलमेघाकृतित्वात्
आश्चर्योच्चेष्टितत्वात् दुरवधरतया योगिभिर्निर्जरैश्च ।
स्वेषु व्यामुग्धभावात्प्रतिहतिविरहाद्दुर्जनादृश्यभावा-
न्निःसङ्गानां जनानां सुलभमत इति प्राह नाथः शठारिः ।।

।। प्रतिबिम्बलहरीश्लोकः ।।

पादाप्त्यासक्तितोऽन्योद्वलविषयसमासक्तिमुज्झित्य कृत्स्नां
कृष्णस्याघादिहीनोत्क्रमगुणजलधेःपादयोरत्र चैताः ।
अन्तादिश्रीसहस्रे दश शुभकविताश्श्रीशठारेःकृतौ स्युः
गातुं गानेन शक्ताः गलदशुभगणास्त्वत्र तत्रापि पूर्णाः ।।

।। इति अष्टमशतके द्वितीयं दशकम् ।।

।। श्रीमते वेङ्कटशेषार्यमहादेशिकाय नमः ।।

।। अथ अष्टमशतके तृतीयं दशकम् ।।

எட்டாம் பத்து – மூன்றாம் திருவாய்மொழி

அங்கும் இங்கும்

திருவாய்மொழிப் பாவகை – கலித்துறை

प्रतिबिम्बलहरीवृत्तम् – वसन्ततिलका

**இத்திருவாய்மொழியில் காட்டப்படும் பண்பு –
பிரிவிலும் கூடத் தன்னடியவர்க்கு இனியனாகவே
இருக்கும் தன்மை**

एतद्दशकप्रतिपाद्यगुणविशेषः - विश्लेषेऽपि स्वानां भोग्यत्वम्

।। सङ्गतिमणिमाला ।।
(वसन्ततिलका)

**विश्लेषकाल इह तद्विहृतौ तदीयं
दृष्ट्वा मृदुत्वमभिरक्षणमीहिताऽस्य ।
एकोऽहमस्मि परमस्मि विना सहायः
एको यथाऽयमिति खिन्नमनाः ब्रवीति ।।**

1. அங்கும் இங்கும் வானவர் தானவர் யாவரும்
எங்கும் இனையை என்றுன்னை அறியகிலாது அலற்றி
அங்கம் சேரும் பூமகள் மண்மகள் ஆய்மகள்
சங்கு சக்கரக் கையவன் என்பர் சரணமே.

अत्राप्यमुत्र च सुरा दनुजाश्च सर्वे
सर्वत्र चेदृगिति तेऽमतयस्स्तुवन्तः ।
आश्लिष्टपद्मनिलयाक्षितिगोपकन्यः
श्रीशङ्खचक्रसुकरः शरणं वदन्ति ।।

2. சரணம் ஆகிய நான்மறை நூல்களும் சாராதே
மரணம் தோற்றம் வான்பிணி மூப்பென்று இவைமாய்த்தோம்
கரணப் பல்படை பற்றற ஓடும் கனலாழி
அரணத் திண்படை ஏந்திய ஈசற்காளாயே.

मुक्त्वापि कारणचतुश्श्रुतिशास्त्रजालं
मृत्युं जरां जननमामयमत्यजाम ।
ध्वस्तेन्द्रियौघविषयं ज्वलदुग्रचक्रं
धर्तुः दृढं शरणहेतिमिनस्य दासाः ।।

3. ஆளும் ஆளார் ஆழியும் சங்கும் சுமப்பார்தாம்
வாளும் வில்லும் கொண்டு பின்செல்வார் மற்றில்லை
தாளும் தோளும் கைகளை ஆரத் தொழக் காணேன்
நாளும் நாளும் நாடுவன் அடியேன் ஞாலத்தே.

दासान्न शास्ति वहति स्वयमब्जचक्रे
खड्गं धनुश्च दधदेति न पृष्ठतोऽन्यः ।
पादौ भुजौ भृशकरौ नमनाय नेक्षे
दासोऽहमत्र भुवि तं विचिनोमि नित्यम् ।।

4. ஞாலம் போனகம் பற்றியோர் முற்றா உருவாகி
ஆலம் பேரிலை அன்னவசம் செய்யும் அம்மானே!
காலம் பேர்வதோர் காரிருள் ஊழி ஒத்துளதால் உன்
கோலம் காரெழில் காணலுற்று ஆழும் கொடியேற்கே.

भूत्वैकबालवपुरन्नमदंश्च भूमिं
स्वल्पे वहन् वटदले मम नाथ! निद्राम् ।
गाढान्धकारशितिकल्पति कालयानं
पापस्य मे त्वदसिताभवपुर्दिदृक्षोः ।।

5. கொடியார் மாடக் கோளூர் அகத்தும் புளிங்குடியும்
மடியாது இன்னே நீ துயில் மேவி மகிழ்ந்தது தான்
அடியார் அல்லல் தவிர்த்த அசைவோ? அன்றேல் இப்
படிதான் நீண்டு தாவிய அசைவோ? பணியாயே!

केतूच्चवप्रपिशुनोक्तिपुरे च चिश्चा-
कुड्यां च यत् स्थिरमुपैषि सुखं सनिद्रः ।
किं भक्तदुःखविनिवारणजश्रमो वा?
वेगाद्वदेदमवनिक्रमणश्रमो वा? ।।

6. பணியா அமரர் பணிவும் பண்பும் தாமேயாம்
அணியார் ஆழியும் சங்கமும் ஏந்தும் அவர் காண்மின்
தணியா வெந்நோய் உலகில் தவிர்ப்பான் திருநீல
மணியார் மேனியோடு என்மனம் சூழ வருவாரே.

भूत्वा स्वयं त्वनमनामरभक्तिसेवा-
हेतुस्स साभरणचक्रदरे च बिभ्रत् ।
लोके जिहीर्षुरतिघोरमनन्तरोगं
श्रीनीलरत्नवपुषैति मदन्तराप्त्यै ।।

7. வருவார் செல்வார் வண்பரிசாரத்து இருந்த என்
திருவாழ் மார்வற்கு என்திறம் சொல்லார் செய்வதென்?
உருவார் சக்கரம் சங்கு சுமந்திங்கு உம்மோடு
ஒருபாடு உழல்வானோர் அடியானும் உளனென்றே?

श्रीस्वश्रचारवसतेस्तु ममोपयान्तो
यान्तो रमोक-उरसो न वदन्ति मेऽर्थम् ।
दासोऽस्ति सुन्दरदरारिधरस्त्वयैक-
*पार्श्वे चरिष्णुरिह कस्त्विति किन्नु कुर्मः? ।।

8. என்றே என்னை உன் ஏரார் கோலத் திருந்தடிக்கீழ்
நின்றே ஆட்செய்ய நீ கொண்டருள நினைப்பதுதான்?
குன்றேழ் பாரேழ் சூழ்கடல் ஞாலம் முழுவேழும்
நின்றே தாவிய நீள்கழல் ஆழித் திருமாலே!

त्वत्सुन्दराभरणवत्पदयोरधो मां
स्वेन त्वमिष्यसि कदा स्थिरदास्यकृत्ये? ।
स्थित्वैव सप्तगिरिभूदधिसंवृतक्ष्मा-
कात्स्न्र्याक्रमद्वितितपाद रमेश! चक्रिन्! ।।

---

* ''पार्श्वे चरिष्णुरिति कश्चन किं नु कुर्मः? ।'' इति वा पठ्यमिति भाति ।।

9. திருமால்! நான்முகன் செஞ்சடையான் என்று இவர்கள் எம்
பெருமான் தன்மையை யார் அறிகிற்பார்? பேசி என்?
ஒருமா முதல்வா! ஊழிப் பிரான்! என்னை ஆளுடைக்
கருமா மேனியன் என்பன் என்காதல் கலக்கவே.

श्रीमन्! चतुर्वदनरक्तजटावितीमौ
सर्वेशतत्वमननाशकनौ किमुक्त्वा? ।
एकोच्चकारण! पुराणविभो! *मदीश-
श्यामेड्यविग्रहयुतेति वदामि भक्त्या ।।

10. கலக்கம் இல்லா நற்றவ முனிவர் கரைகண்டோர்
துளக்கம் இல்லா வானவர் எல்லாம் தொழுவார்கள்
மலக்கம் எய்த மாகடல் தன்னைக் கடைந்தானை
உலக்கநாம் புகழ்கிற்பதென் செய்வது? உரையீரே?

निष्कल्कमुज्ज्वलतपोमुनयस्तु दृष्ट-
पारा नमन्त्यचलबुद्ध्यखिलामराश्च ।
क्षोभोदयं मथितदुग्धमहापयोधेः
पूर्णस्तवे त्वशकनोऽस्मि वदाऽत्र कृत्यम् ।।

11. உரையா வெந்நோய் தவிர அருள் நீள்முடியானை
வரையார் மாடம் மன்னு குருகூர்ச் சடகோபன்
உரையேய் சொற்றொடை ஓராயிரத்துள் இப்பத்தும்
நிரையே வல்லார் நீடுலகத்துப் பிறவாரே.

---

* ''मथन्या-'' इति पाठश्चेत् मूलानुगुणतरः स्यात् ।

(तात्पर्यरत्नावलीश्लोकः)

श्रीभूमीनायकत्वात् अरिसुकरतया कल्पसिन्धौ शिशुत्वात्
श्रीस्थाने सन्निधानात्सुरहितकरणात् श्रीनिवासत्वयोगात् ।
विक्रान्त्या विष्टपानां विधिदुरधिगमात्स्वेषु सौलभ्यभूम्ना
चैकाकी स्वाश्रितानां विहरणसमये श्रीधरः प्रत्यपादि ।।

।। प्रतिबिम्बलहरीश्लोकः ।।

ध्वस्तोग्रदुर्वचरुगात्मकृपं किरीट-
दीर्घं नगोच्चगृहवत्कुरुकाशठारेः ।
संदर्भगुम्भितमिदं दशकं सहस्रेऽ
धीत्य क्रमात् न जनिमेति महापृथिव्याम् ।।

।। इति अष्टमशतके तृतीयं दशकम् ।।

।। श्रीमते वेङ्कटशेषार्यमहादेशिकाय नमः ।।

।। अथ अष्टमशतके चतुर्थं दशकम् ।।

எட்டாம் பத்து – நான்காம் திருவாய்மொழி

வார்கடாவருவி

திருவாய்மொழிப் பாவகை – எழுசீராசிரியவிருத்தம்

प्रतिबिम्बलहरीवृत्तम् – मत्तेभः

இத்திருவாய்மொழியில் காட்டப்படும் பண்பு – தனது உடைமை அனைத்தும் தனது அடியவர்களுக்காகவே என்று எண்ணும் தன்மை

एतद्दशकप्रतिपाद्यगुणविशेषः - श्रितविहितसमग्रस्वभूमत्त्वम् ।

।। सङ्गतिमणिमाला ।।
(वसन्ततिलका)

तस्येति जातमतितापमपाचिकीर्षुः
रक्ताद्रिबालसरिति स्वविभूतिजातम् ।
विप्रान् सहस्रयुगसार्धसुसंख्यकान् च
प्रादर्शयत् प्रभुरिदं प्रमुदा प्रणौति ।।

1. வார்கடா அருவி யானை மாமலையின்
மருப்பிணைக் குவடிறுத்துருட்டி
ஊர்கொள் திண்பாகன் உயிர்செகுத்தரங்கின்
மல்லரைக் கொன்று சூழ்பரண்மேல்
போர்கடா அரசர் புறக்கிட மாடம்
மீமிசைக் கஞ்சனைத் தகர்த்த
சீர்கொள் சிற்றாயன் திருச்செங்குன்றூரில்
திருச்சிற்றாறு எங்கள் செல்சார்வே.

स्यन्दन्मदाम्बुझरदन्त्यद्रिदन्तयुगकोटिं विलोड्य दलयन्-
संचारकृत्सुदृढपाकासुहृद्रणगमल्लान्निहत्य परितः ।
***मञ्चेषु योद्धृनृपनिष्क्रान्तये विहितहर्म्यस्थकंसनिहतेः**
श्रीबालगोपवपुषो नोऽरुणाद्रिपरगाल्पापगा ह्यसुगतिः ।।

2. எங்கள் செல்சார்வு யாமுடை அமுதம்
இமையவர் அப்பன் என்னப்பன்
பொங்கு மூவுலகும் படைத்தளித்தழிக்கும்
பொருந்து மூவுருவன் எம்மருவன்
செங்கயலுகளும் தேம்பணை புடைசூழ்
திருச்செங்குன்றூர்த் திருச்சிற்றாறு
அங்கமர்கின்ற ஆதியான் அல்லால்
யாவர் மற்றென் அமர்துணையே?

अस्मत्सुखाप्यगतिं अस्मत्सुधाममरनाथं च नाथमपि मे
वृद्धं त्रिलोकमपि **सृष्ट्वाऽवितारमपि संहारकं त्रिवपुषम् ।
शोणाण्डजोत्प्लुतिकपौष्पासवापगतटोपावृतारुणगिरि
ग्रामाल्पनद्युपगमादिं विना मम न कोऽप्यन्यनित्यसहभूः ।।

3. என்னமர் பெருமான் இமையவர் பெருமான்
இருநிலம் இடந்த எம்பெருமான்
முன்னை வல்வினைகள் முழுதுடன் மாள
என்னை ஆள்கின்ற எம்பெருமான்

---

* अत्र यतिभङ्गकातरैः उत्तरार्ध एवं पठनीयः-
मञ्चेषु योद्धृनृपनिष्क्रान्तये विहितहर्म्यस्थकंसनिहति-
श्रीबालगोपवसिभूर्नोऽरुणाद्रिपरगाल्पापगा ह्यसुगतिः ।।

** सृष्ट्वाभिपातुमपहर्तुं क्षमं त्रिवपुषम् । इति पाठान्तरं मातृकायामेव दर्शितम्)

தென்திசைக்கு அணிகொள் திருச்செங்குன்றூரில்
திருச்சிற்றாற்றங்கரை மீபால்
நின்ற எம்பெருமான் அடியல்லால் சரண்
நினைப்பிலும் பிறிதில்லை எனக்கே.

मत्स्वामिनोऽनिशममर्त्येशितुर्विततभूद्धारिणो मम विभोः
नाशाय पूर्वदृढसर्वाम्हसां सपदि मत्केशितुर्मम विभोः ।
भूषेत्यगस्त्यदिशि सिद्धेरुणाद्रिपुरगाल्पापगापरतटे
सत्स्वामिनश्चरणयुग्मं विना न मम गत्यन्तरेन्तरपि धीः ।।

4. பிறிதில்லை எனக்குப் பெரிய மூவுலகும்
நிறையப்பேர் உருவமாய் நிமிர்ந்த
குறியமாண் எம்மான் குரைகடல் கடைந்த
கோல மாணிக்கம் என்னம்மான்
செறிகுலை வாழை கமுகு தெங்கணிசூழ்
திருச்செங்குன்றூர்த் திருச்சிற்றாறு
அறிய மெய்ம்மையே நின்ற எம்பெருமான்
அடி இணையல்லதோரரணே.

अन्या न मेस्ति गतिरल्पेतरत्रिजगदाप्त्यै महर्धिवपुषः
मद्ध्रस्ववर्णिवपुरीशोद्रवाब्धिमथकानीलशोणभपतेः ।
शुम्भत्फलक्रमुकसन्नारिकेलवृतिरम्भाळिरक्तगिरिपु-
र्यल्पापगोद्यदृतसंवासिमत्कपितुरङ्घ्रिं विनाऽद्य किमपि ।।

5. அல்லதோரரணும் அவனில் வேறில்லை
அதுபொருள் ஆகிலும் அவனை
அல்லதென் ஆவியமர்ந்தணைகில்லாது
ஆதலால் அவனுறைகின்ற

நல்ல நான்மறையோர் வேள்வியுள் மடுத்த
நறும்புகை விசும்பொளி மறைக்கும்
நல்ல நீள்மாடத் திருச்செங்குன்றூரில்
திருச்சிற்றாறெனக்கு நல்லரணே.

अन्यत् किमप्यरणमस्मात्परं न खलु सार्थस्थितिस्तदपि तं
हित्वा स्थिरं तु हृदशक्त्याश्रयं मम तदस्यानिशाधिवसतिः ।
संयक्चतुश्श्रुतिगयज्ञाहुतीसुरभिधूमावृताभ्रगमहाः
श्लाघ्या सदुच्चगृहशोणाद्रिपत्तनवरेऽल्पापगा मम गतिः ।।

6. எனக்கு நல்லரணை எனதாருயிரை
இமையவர் தந்தை தாய் தன்னை
தனக்கும் தன் தன்மை அறிவரியானை
தடம் கடல் பள்ளி அம்மானை
மனக்கொள் சீர் மூவாயிரவர் வண்சிவனும்
அயனும் தானும் ஒப்பார் வாழ்
கனக்கொள் திண்மாடத் திருச்செங்குன்றூரில்
திருச்சிற்றாறதனுள் கண்டேனே.

***सद्रक्षकं मम मदात्मायितं च मम सूरीशमातृपितृभू-**
तं स्वस्य चाविषयनैजानुभावमिनमल्पेतराब्धिशयनम् ।
स्वाजत्रिणेत्रसमकल्याणहृद्यगुण साहस्रसौम्यनिलयेऽ
पश्यं दृढोच्चगृहशोणाद्रिपत्तनवरेऽल्पापगापरिसरे ।।

* अयं अर्धः यतिभङ्गकातरैः ''सद्रक्षकं मम मदात्मायितं च मम सूरीशमातृपितृता-ढ्यं स्वस्य चाविषयनैजानुभावमिनमल्पेतराब्धिशयनम् ।'' इति पाठ्यः।

7. திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாறு அதனுள்
கண்ட அத்திருவடி என்றும்
திருச்செய்ய கமலக் கண்ணும் செவ்வாயும்
செவ்வடியும் செய்ய கையும்
திருச்செய்ய கமல உந்தியும் செய்ய
கமல மார்பும் செய்ய உடையும்
திருச்செய்ய முடியும் ஆரமும் படையும்
திகழ என் சிந்தையுளானே.

*श्रीशोणशैलनगरेऽध्यल्पशैवलिनि दृष्टस्स शेष्यनुकलं
श्रीशोणदृक्कमलशोणाधरारुणपदारक्तहस्तसुतलैः ।
**श्रीशोणनाभिकमलाशोणपद्मसमवक्षोतिपीतवसनैः
श्रीशोणसन्मकुटहारायुधैश्च मम चित्ते ज्वलन् हि वसति ।।

8. திகழ என்சிந்தையுள் இருந்தானை
செழுநிலத்தேவர் நான்மறையோர்
திசைகைகூப்பி ஏத்தும் திருச்செங்குன்றூரில்
திருச்சிற்றாற்றங் கரையானை
புகர்கொள் வானவர்கள் புகலிடம் தன்னை
அசுரர் வன்கையர் வெங்கூற்றை
புகழுமாறு அறியேன் பொருந்து மூவுலகம்
படைப்பொடு கெடுப்புக் காப்பவனே.

---

* अत्र यतिभङ्गकातराणां
''श्रीशोणशैलपुरि स्वल्पाल्पशैवलिनि दृष्टस्स शेष्यनुकलं।'' इति पाठः ।

** अत्र यतिभङ्गकातराणां
''श्रीशोणनाभिसुमजाशोणपद्मसमवक्षोतिपीतवसनैः।'' इति पाठः ।

*चित्ते ममोज्वलतयाधिष्ठितं स्ववनिदेवैश्चतुश्श्रुतिधरैः
**दिक्ष्वाहिताञ्जलि नुतं शोणशैलनगरेऽल्पापगातटगतम् ।
तेजस्विदेवगणनित्याश्रयं प्रबलदैत्योग्रमृत्युमपि न
स्तोतुं विधाविदहमात्ताश्रितत्रिजगदुत्पत्तिरक्षणहतिम् ।।

9. படைப்பொடு கெடுப்புக் காப்பவன் பிரம
பரம்பரன் சிவப்பிரான் அவனே
இடைப்புக்கு ஓருருவும் ஒழிவு இல்லை அவனே
புகழ்வில்லை யாவையும் தானே
கொடைப்பெரும் புகழார் இனையர் தன்னானார்
கூரிய விச்சையோடு ஒழுக்கம்
நடைப்பலி இயற்கைத் திருச்செங்குன்றூரில்
திருச்சிற்றாறு அமர்ந்த நாதனே.

सृष्टिस्थितिप्रलयकारी परात्परदिगास्यशिशवोपकृदसौ
मध्येऽवतीर्य स किमप्यर्थमुज्झति न नस्तोत्रमेतदखिलम् ।
दानातिकीर्तियुतविख्यातिगात्मसमसूक्ष्मज्ञताचरणनि
त्याराधनस्वगुणशोणाद्रिपत्तनगताल्पापगास्थितविभुः ।।

10. அமர்ந்த நாதனை அவரவராகி
அவர்க்கருளருளும் அம்மானை
அமர்ந்ததண் பழனத் திருச்செங்குன்றூரில்
திருச்சிற்றாற்றங் கரையானை

---

* अत्र यतिभङ्गकातराणां पाठः चित्ते ममोज्वलितभासा स्थितं स्ववनिदेवैश्चतुश्श्रुतिधरैः ।

** अत्र च ''वन्द्यं सहाञ्जलि च तं शोणशैलनगरेऽल्पापगातटगतम् ।'' इति

அமர்ந்தசீர் மூவாயிரவர் வேதியர்கள்
தம்பதி அவனிதேவர் வாழ்வு
அமர்ந்த மாயோனை முக்கண் அம்மானை
நான்முகனை அமர்ந்தேனே.

लोकार्हनाथमिह ते ते च सन् सकृपमेतेष्वभीष्टदमिनं
लोकार्हशीतजलभूशोणशैलनगरेऽल्पापगातटगतम् ।
श्रीसद्गुणत्रिशतपङ्क्तिश्रुतिप्रचितभूदेवनैजवसतेः
अर्हस्थितिं त्रिणयनेशं चतुर्वदनमाश्चर्यमस्म्युपगतः ।।

11. தேனை நன்பாலைக் கன்னலை அமுதைத்
திருந்துலகுண்ட அம்மானை
வானநான்முகனை மலர்ந்த தண்கொப்பூழ்
மலர்மிசைப் படைத்த மாயோனை
கோனை வண்குருகூர்வண் சடகோபன்
சொன்ன ஆயிரத்துள் இப்பத்தும்
வானின் மீதேற்றி அருள்செய்து முடிக்கும்
பிறவி மாமாயக் கூத்தினையே.

(तात्पर्यरत्नावलीश्लोकः)

दुर्दान्तेभेन्द्रभङ्गाच्छुभनिलयतया साम्यतश्चेतरेषां
स्वायत्तत्वेन भानात् श्रितहृदि सततं देवतद्द्वेषिसङ्गे ।
मित्रामित्रत्वयोगाज्जगदुदयकृतेः देवतात्मत्वमुख्यैः
श्रीमान् वैकुण्ठनाथः श्रितविहितसमग्रस्वभूमाऽन्वभावि ।।

।। प्रतिबिम्बलहरीश्लोकः ।।

भोग्यं सुदुग्धमधुखण्डामृताद्यमिव गीर्णव्यवस्थितभुवं
नाथं नभस्थविधिसृक्शीतनाभिदलदंभोजमद्भुतमिनम् ।
उद्दिश्य दिव्यकुरुकासच्छठार्युदितसाहस्रगं दशकमुच्-
छिन्द्यात् पदं सदयमारोप्य तद्भवमहाश्चर्यनाटकमिदम् ।।

।। इति अष्टमशतके चतुर्थं दशकम् ।।

।। श्रीमते वेङ्कटशेषार्यमहादेशिकाय नमः ।।

।। अथ अष्टमशतके पञ्चमं दशकम् ।।

எட்டாம் பத்து – ஐந்தாம் திருவாய்மொழி

மாயக்கூத்தா

திருவாய்மொழிப் பாவகை – அறுசீராசிரிய விருத்தம்

प्रतिबिम्बलहरीवृत्तम् – शार्दूलविक्रीडतम्

இத்திருவாய்மொழியில் காட்டப்படும் பண்பு – அடியவர் "பாதுகாத்தருள்" என்று அழைப்பதற்காகக் காத்திருக்கும் தன்மை

एतद्दशकप्रतिपाद्यगुणविशेषः - रक्षापेक्षाप्रतीक्षत्वम्

।। सङ्गतिमणिमाला ।।
(वसन्ततिलका)

तन्मानसानुभव इत्यपि बाह्यखानाम्
भूयादसाविति पुनस्त्वभिलाषमुग्धः ।
तादृक्पिपासुरथ तं समयप्रतीक्षं
एहीति पङ्कजसरः चरमीडते व ।।

1. மாயக்கூத்தா! வாமனா!
 வினையேன்கண்ணா! கண் கை கால்
தூய செய்ய மலர்களாச்
 சோதிச் செவ்வாய் முகிழதா
சாயல் சாமத் திருமேனி
 தண் பாசடையா தாமரைநீள்
வாசத் தடம்போல் வருவானே!
 ஒருநாள் காண வாராயே!

मायानाटक! वामनात्यघनिधेर्मे कृष्ण दृक्पादपा-
ण्यच्छारक्तसुमो महोमुकुलभूतारक्तदिव्याधरः ।
कान्तश्यामलदिव्यविग्रहदलैः शीतस्तटाको महान्
आम्भोजस्सुरभिर्यथागमनवन्नेह्येकवारं दृशोः ।।

2. காண வாராய் என்றென்று
கண்ணும் வாயும் துவர்ந்தடியேன்
நாணி நன்னாட்டு அலமந்தால்
இரங்கி ஒருநாள் நீ அந்தோ
காண வாராய்! கருநாயிறு
உதிக்கும் கருமாமாணிக்க
நாணல்மலைபோல் சுடர்ச்சோதி
முடிசேர் சென்னி அம்மானே!

आगच्छेक्षितुमित्यतीव नयने वक्त्रे च शुष्के मयि
ह्रीणे सद्विषयेऽवसीदति *दयावान् त्वं दिनेऽत्र क्वचित् ।
हाहा याह्युदितासितारुणमहानीलाभिनव्योत्तम
क्ष्माभृत्तुल्यमहोमयालकभराश्लिष्टोत्तमाङ्गेश्वर ।।

3. முடிசேர் சென்னி அம்மா! நின்
மொய்பூந்தாமத் தண்துழாய்
கடிசேர் கண்ணிப் பெருமானே!
என்றென்றேங்கி அழுதக்கால்

* यतिभङ्गभीरवोऽत्र - ''दयां कृत्वा दिने त्वं क्वचित्'' इति पठन्तु ।

படிசேர் மகரக் குழைகளும்
பவளவாயும் நால்தோளும்
துடிசேர் இடையும் அமைந்ததோர்
தூநீர் முகில்போல் தோன்றாயே.

ईश! श्लिष्टकचोत्तमाङ्ग! निबिडत्वद्रम्यसामोदसद्-
धामोच्छीततुलस्युरस्स्रगिन! हेत्युन्मोहवद्रोदने ।
मय्युद्यन्मकराभकुण्डलचतुर्बाहुप्रवालाधर-
श्रीढक्काभवलग्नयोग्यमलवार्वार्मुक् यथा नैष्यहो! ।।

4. தூநீர் முகில்போல் தோன்றும்நின்
சுடர்கொள் வடிவும் கனிவாயும்
தேநீர்க் கமலக் கண்களும்
வந்தென் சிந்தை நிறைந்தவா
மாநீர் வெள்ளி மலைதன்மேல்
வண்கார் நீல முகில்போல
தூநீர்க் கடலுள் துயில்வானே
எந்தாய்! சொல்லமாட்டேனே.

स्वच्छाम्भोब्दवदुज्वलच्छविवपुः ते दिव्यबिम्बाधरो
मध्वापेक्षणपङ्कजे अपि ममाऽऽगत्यान्तरापूरणम् ।
***नीलानल्पकरूप्यशैलसदुदारप्रावृषेण्याब्दवत्**
क्षीराब्धावभिवृद्धनिद्र! गदितुं मन्नाथ! नो शक्नुयाम् ।।

---

* अयं पादो यतिभङ्गकातरैः ''नीलानल्पकरूप्यशैलगतसत्स्वोदारवर्षाब्दवत्''
इति पठनीयः स्यात् ।

5. சொல்ல மாட்டேன் அடியேன் உன்
துளங்கு சோதித் திருப்பாதம்
எல்லையில் சீர் இளநாயிறு
இரண்டுபோல் என் உள்ளவா
அல்லல் என்னும் இருள் சேர்தற்கு
உபாயம் என்னே ஆழி சூழ்
மல்லை ஞாலம் முழுதுண்ட
மாநீர்க் கொண்டல் வண்ணனே!

दासो वक्तुमशक्त एव चरणौ ते दिव्यतेजोमयौ
निस्सीमस्वगुणौ द्विबालमिहिरौ चित्ते मम स्तो यथा ।
चित्तेऽनर्थमहान्धकारमिलने को वाऽभ्युपायोऽब्धिवृ-
त्याढ्यानल्पसमक्षमाभुगमिताम्भोम्भोदपूर्णोज्वल! ।।

6. கொண்டல்வண்ணா! குடக்கூத்தா!
வினையேன் கண்ணா! கண்ணா! என்
அண்ட வாணா! என்று என்னை
ஆளக் கூப்பிட்டு அழைத்தக்கால்
விண்தன்மேல் தான் மண்மேல் தான்
விரிநீர்க் கடல்தான் மற்றுத்தான்
தொண்டனேன் உன் கழல்காண
ஒருநாள் வந்து தோன்றாயே.

वार्मुग्वर्ण! घटीनटाघजलधेर्मे नेत्र! कृष्णास्मदी-
शाण्डानामधिपेति पातुमिह मामाक्रुश्य चेदाह्वये ।
व्योम्नो वा परमाद्भुवोऽथ विततक्षीराम्बुधेर्वाऽन्यतो
वा मे दासजनस्य तेऽङ्घ्र्यनुभवायाविर्भवैत्यैकदा ।।

7. வந்து தோன்றாய் அன்றேல் உன்
வையம் தாய மலரடிக்கீழ்
முந்தி வந்து யான் நிற்ப
முகப்பே கூவிப் பணிக்கொள்ளாய்
செந்தண் கமலக் கண் கை கால்
சிவந்த வாயோர் கருநாயிறு
அந்தம் இல்லாக் கதிர்பரப்பி
அலர்ந்தது ஒக்கும் அம்மானே!

शीताताम्रसरोजजिन्नयनपाण्यङ्घ्र्यब्जशोणाधरः
श्यामासङ्ख्यकरप्रसारिविकसत्सूर्योपमास्मत्प्रभो! ।
एत्याविर्भव चेन्न ते भुवि न विक्रामत्पदाम्भोजयोः
मूले पूर्वमहं यथैमि धुरि माऽऽहूय स्वदास्ये कुरु ।।

8. ஒக்கும் அம்மான் உருவம் என்று
உள்ளம் குழைந்து நாள் நாளும்
தொக்க மேகப் பல் குழாங்கள்
காணும்தோறும் தொலைவன் நான்
தக்க ஐவர் தமக்காய் அன்று
ஈரைம்பதின்மர் தாள் சாய
புக்க நல்தேர்த் தனிப்பாகா!
வாராய் இதுவோ பொருத்தமே?

तुल्यं स्वामिवपुःश्रियेति शिथिलस्वान्तोऽहमत्रान्वहं
प्रत्योघीभवदम्बुदायकगणालोकं द्रुतो वास्म्यहम् ।
भूत्वादावनुरूपपञ्चकवशे पाताय राज्ञां शत-
स्याज्यन्तस्सुरथैकवाहक! न चैष्येष स्वभावो नु ते? ।।

9. இதுவோ பொருத்தம்? மின்னாழிப்
படையாய் ஏறும் இரும் சிறைப்புள்
அதுவே கொடியா உயர்த்தானே!
என்றென்று ஏங்கி அழுதக்கால்
எதுவேயாகக் கருதுங்கொல்
இம்மா ஞாலம் பொறை தீர்ப்பான்
மதுவார் சோலை உத்தர
மதுரைப் பிறந்த மாயனே?

शीलस्ते कथमेष विद्युदनुकृच्छक्रायुधारूढसत्-
पक्षिन्! तल्लसदुद्धृतध्वजवरेत्यश्वासवद्रोदने ।
मय्यास्था भवितुं कथन्नु विपुलेदंभूभरं निर्हरन्
स्यन्दन्मध्वगतत्युदीच्यमधुराविर्भूत! चर्याद्भुत! ।।

10. பிறந்த மாயா! பாரதம்
பொருத மாயா! நீயின்னே*
சிறந்த கால் தீ நீர் வான் மண்
பிறவுமாய பெருமானே!
கறந்த பாலுள் நெய்யே போல்
இவற்றுள் எங்கும் கண்டுகொள்
இறந்து நின்ற பெருமாயா!
உன்னை எங்கே காண்கேனே?

आश्चर्यादवतीर्ण! भारतरणस्रष्टा द्रुतेत्थं त्वया-
पीशैवं त्वतिशायिभूजलमरुद्व्योमानलान्याकृतौ ।
दुग्धक्षीरघृतं यथेदमखिलेष्वज्ञातरूपं वसन्
अत्याश्चर्यनिधे! क्व वा पुनरितो द्रक्ष्यामि भोस्त्वामहम्? ।।

11. எங்கே காண்கேன்! ஈன் துழாய்
அம்மான் தன்னை யான்? என்றென்று
அங்கே தாழ்ந்த சொற்களால்
அந்தண் குருகூர்ச் சடகோபன்
செங்கேழ் சொன்ன ஆயிரத்துள்
இவையும் பத்தும் வல்லார்கள்
இங்கே காண இப்பிறப்பே மகிழ்வர்
எல்லியும் காலையே.

(तात्पर्यरत्नावलीश्लोकः)

आश्चर्येहान्वितत्वात् शुभमकुटतया स्वामिताब्धौ शयित्वात्
जीमूतश्यामलत्वात् श्रितसुलभतया पद्मसूर्योपमाङ्गात् ।
सारथ्यात्पाण्डुसूनोः अवनिभरहृतेरन्तरात्मत्वयोगात्
जीवापेक्षाप्रतीक्षो भवति तदवने श्रीपतिश्चेत्यभाणि ।।

।। प्रतिबिम्बलहरीश्लोकः ।।

द्रक्ष्याम्युज्वलसत्तुलस्यधिपतिं कुत्राहमित्येवमि-
त्यत्रानम्रगिरा सुशीतकुरुकाराजच्छठद्वेषिणा ।
उक्तेऽत्यार्जवयुत्सहस्रक इमा गाथा दशाधीतिनः
प्रत्यक्षं त्विह जन्मनीह विपुलानन्दास्तु नक्तन्दिवम् ।।

।। इति अष्टमशतके पञ्चमम् दशकम् ।।

।। श्रीमते वेङ्कटशेषार्यमहादेशिकाय नमः ।।

ஞ✦ஜ

।। अथ अष्टमशतके षष्ठं दशकम् ।।

எட்டாம் பத்து – ஆறாம் திருவாய்மொழி

எல்லியுங் காலை

திருவாய்மொழிப் பாவகை – கலிவிருத்தம்

प्रतिबिम्बलहरीवृत्तम् – उपजातिः

இத்திருவாய்மொழியில் காட்டப்படும் பண்பு – தன்னடியார்க்குத் தன் திருவடிகளைத் தரத் தயாராக இருக்கும் தன்மை

एतद्दशकप्रतिपाद्यगुणविशेषः - स्वपदवितरणसज्जत्वम्

।। सङ्गतिमणिमाला ।।

(वसन्ततिलका)

तस्यार्तिशान्तय इतो भगवान् तु सज्जः
मध्ये परं कटिपुरे भरते पुरेव ।
आनन्दसात्म्यकृतबुद्धिरसावतिष्ठत्
ज्ञात्वेतदानन्दवशो ब्रवीति ।।

1. எல்லியும் காலையும் தன்னை நினைந்தெழ
நல்ல அருள்கள் நமக்கே தந்தருள் செய்வான்
அல்லி அந்தண் அந்துழாய் முடியப்பனூர்
செல்வர்கள் வாழும் திருக்கடித்தானமே.

नक्तन्दिवं स्वस्मृतिजाभिवृद्ध्यै
श्लाघ्यां दयां मे ददतो दयाब्धेः ।
सुशीतपुष्यत्तुळसीकनेतुः
संपन्नभूः पूः कटिदिव्यदेशः ।।

2. திருக்கடித்தானமும் என்னுடைச் சிந்தையும்
ஒருக்கடுத்து உள்ளே உறையும் பிரான் கண்டீர்
செருக்கடுத்தன்று திகைத்த அரக்கரை
உருக்கெட வாளி பொழிந்த ஒருவனே.

श्रीमत्कटिस्थानमिदं मनो मे
मत्वैकमन्तस्थ इहोपकारी ।
तदात्तगर्वामतियातुदेह-
नाशाय वृष्टाशुग एकवीरः ।।

3. ஒருவர் இருவர் ஓர்மூவர் எனநின்று
உருவுகரந்து உள்ளும்தோறும் தித்திப்பான்
திருவமர் மார்வன் திருக்கடித்தானத்தை
மருவி உறைகின்ற மாயப் பிரானே.

एकोऽथ वा द्वौ त्रय इत्युदित्वा
गूढोऽथ सोऽनुस्मृतिनित्यभोग्यः ।
लक्ष्म्यास्थितोराः कटिदिव्यदेश-
मादृत्य तिष्ठत्युपकृत् सुमायः ।।

4. மாயப் பிரான் என வல்வினை மாய்ந்தற
நேசத்தினால் நெஞ்சம் நாடு குடிகொண்டான்
தேசத்து அமரர் திருக்கடித்தானத்தை
வாசப்பொழில் மன்னு கோயில் கொண்டானே.

तेजिष्ठसूर्याप्तकटिस्थलं सा-
मोदागवाटीं कलयन्निवासम् ।
मायोपकृन्मे हतमन्महार्तिः
स्नेहान्मनोदेशमधात्स्वगेहम् ।।

5. கோயில் கொண்டான் தன் திருக்கடித்தானத்தை
கோயில் கொண்டான் அதனோடும் என் நெஞ்சகம்;
கோயில்கொள் தெய்வம் எல்லாம் தொழ வைகுந்தம்
கோயில் கொண்ட குடக்கூத்த அம்மானே.

***ससालयामर्त्यगणेड्यभूवै-**
कुण्ठालयस्थो घटनर्तकेशः ।
स्वं धाम कुर्वन् कटिदिव्यदेशं
तेनाकरोद्धाम ममापि चित्तम् ।।

6. கூத்த அம்மான் கொடியேன் இடர்முற்றவும்
மாய்த்த அம்மான் மதுசூத அம்மானுறை
பூத்த பொழில் தண்திருக்கடித்தானத்தை
ஏத்த நில்லா குறிக்கொள்மின் இடரே.

---

* अत्र यतिभङ्गकातरैः ''ससालयामर्त्यगणेड्यभूत-वैकुण्ठगेहो घटनर्तकेशः'' इति पाठः स्वीकार्यः।

घटीनटेशोऽघिमदार्तिजाल-
*हर्तुः मधुद्विड्विभुनित्यवासे ।
पुष्पाटवीशीतकटिस्थलेऽस्मिन्
नुते तु दुःखान्यवधत्त न स्युः ॥

7. கொண்மின் இடர்கெட உள்ளத்து கோவிந்தன்
மண் விண் முழுதும் அளந்த ஒண்தாமரை
மண்ணவர் தாம்தொழ வானவர் தாம்வந்து
நண்ணு திருக்கடித்தான நகரே.

गोविन्दभूम्यम्बरमात्पदाब्जं
नमत्सु भौमेष्वमरैस्समेत्य ।
स्वयं श्रितं श्रीकटिभूपुरं तत्
दुःखप्रशान्त्यै हृदये कुरुध्वम् ॥

8. தான நகர்கள் தலைச்சிறந்து எங்கெங்கும்
வான் இந்நிலம் கடல்முற்றும் எம்மாயற்கே
ஆனவிடத்தும் என்நெஞ்சும் திருக்கடித்
தான நகரும் தனதாயப் பதியே.

पुरः खभूम्यब्धिमुखा मदीया-
श्चर्यस्य वर्याः स्थितयेऽभितोऽपि ।
तथापि हृन्मे कटिदिव्यदेश-
पुरं च दायाप्तनिजप्रदेशौ ॥

---

* हर्तुर्मधुघ्नस्य दिभोर्निवासे - इति पाठे अन्वयक्लेशो न स्यात् ।

9. தாயப் பதிகள் தலைச்சிறந்து எங்கெங்கும்
மாயத்தினால் மன்னி வீற்றிருந்தானுறை
தேசத்து அமரர் திருக்கடித்தானத்துள்
ஆயர்க்கு அதிபதி அற்புதன் தானே.

श्लाघ्यस्वदायाखिलदिव्यदेशेषु
आदृत्यरागान्निवसन् प्रकृष्टात् ।
तेजिष्ठसूर्याप्तकटिस्थलेऽन्तः
गोपप्रभुः सोऽद्भुत एति वासम् ।।

10. அற்புதன் நாராயணன் அரிவாமனன்
நிற்பது மேவி இருப்பது என்நெஞ்சகம்
நற்புகழ் வேதியர் நான்மறை நின்றதிர்
கற்பகச் சோலைத் திருக்கடித்தானமே.

आश्चर्यनारायणवामनाख्य-
हरेस्स्थितिस्सादरमस्मदन्तः ।
स्थितेस्सुकीर्तिश्रुतिभृच्चतुश्श्रु-
त्युच्चामरागाढ्यकटिस्थलेऽन्तः ।।

11. சோலைத் திருக்கடித்தானத்துறை திரு
மாலை மதிள்குருகூர்ச் சடகோபன்சொல்
பாலோடமுதன்ன ஆயிரத்திப்பத்தும்
மேலை வைகுந்தத்திருத்தும் வியந்தே.

(तात्पर्यरत्नावलीश्लोकः)

भातत्वात् श्रीतुलस्या श्रितहृदिशयनात् श्रीद्धवक्षस्कभावात्
आश्चर्योपक्रियत्वात्सुरगणभजनाद्वैरिविध्वंसकत्वात् ।
श्रीगोविन्दत्वशेषाभिमतविषयतोऽभीष्टसञ्चित्तकत्वात्
सर्वाकाराद्भुतत्वात्स्वपदवितरणे सज्ज इत्याह कृष्णः ।।

।। प्रतिबिम्बलहरीश्लोकः ।।

उक्तौ शुभारामकटिस्थलश्री-
पतिं सुसालेट्कुरुकाशठारेः ।
हर्षात् सहस्रे सपयोमृतेऽमूः
दशोच्चवैकुण्ठमुदं नयेयुः ।।

।। इति अष्टमशतके षष्ठं दशकम् ।।

।। श्रीमते वेङ्कटशेषार्यमहादेशिकाय नमः ।।

।। अथ अष्टमशतके सप्तमं दशकम् ।।

எட்டாம் பத்து – ஏழாம் திருவாய்மொழி

இருத்தும்

திருவாய்மொழிப் பாவகை – கலிவிருத்தம்

प्रतिबिम्बलहरीवृत्तम् – मन्दाक्रान्ता

இத்திருவாய்மொழியில் காட்டப்படும் பண்பு – தன் அடியார் நெஞ்சில் இனிது ஈடுபடும் தன்மை

एतद्दशकप्रतिपाद्यगुणविशेषः - स्वजनहृदि रतत्वम्

।। सङ्गतिमणिमाला ।।

(वसन्ततिलका)

चित्तं स्वकीयमितमादरतः प्रयत्नात्
स्वस्माच्च तीव्रतरमस्य विभुं प्रपश्यन् ।
बद्धादरं परममेष जगाद भक्त-
चित्तस्थितावथ महान्तमवाप्य मोदम् ।।

1. இருத்தும் வியந்தென்னைத் தன் பொன்னடிக்கீழ் என்று
அருத்தித்து எனைத்தோர் பலநாள் அழைத்தேற்கு
பொருத்தமுடை வாமனன் தான் புகுந்தென்தன்
கருத்தையுற வீற்றிருந்தான் கண்டு கொண்டே.

आश्चर्यान्मां स्वशुभपदयोः मूलतः स्थापयेदि-
त्यभ्यर्थ्यैकाकृति बहुदिनान्येवमाक्रन्दतो मे ।
सस्नेहित्वं स्वयमनुविशन् वामनोऽन्तर्मनो मे
स्थैर्याद्दृष्ट्वाऽऽशयमिममिहोत्कर्षवान् स न्यधत्त ।।

2. இருந்தான் கண்டுகொண்டு எனதேழை நெஞ்சாளும்
திருந்தாத ஓர் ஐவரைத் தேய்ந்தற மன்னி
பெருந்தாள் களிற்றுக்கு அருள்செய்த பெருமான்
தருந்தான் அருள்தான் இனியான் அறியேனே.

दृष्ट्वा कर्तुं चपलहृदयाकर्षकान् मेऽविनेयान्
पञ्चाऽतुल्यान् क्षययुतहतान् सुस्थिरं स्वास्थितेन ।
पीडापीनस्वचरणगजे स्वामिनोद्यत्कृपेण
स्वेनैवेतन्मयि च विहितां श्रीकृपां नैव जाने ।।

3. அருள்தான் இனியான் அறியேன் அவன் என்னுள்
இருள்தானற வீற்றிருந்தான் இதுவல்லால்
பொருள்தான் எனில் மூவுலகும் பொருளல்ல
மருள்தான் ஈதோ? மாய மயக்கு மயக்கே!

जाने नेतः परमपि कृपां तामहं सोऽस्मदन्तः
सर्वाज्ञानक्षयकृदुपविष्टोऽस्त्यतोऽन्यः पुमर्थः ।
को वाऽस्तीति स्फुरति मनने नार्थ एव त्रिलोकी
भ्रान्तिर्वेदं भ्रमयति स मां मोहनैस्साधनैर्वा ।।

4. மாய மயக்கு மயக்கான் என்னை வஞ்சித்து
ஆயன் அமரர்க்கு அரியேறு எனதம்மான்
தூயசுடர்ச்சோதி தனது என்னுள் வைத்தான்
தேசம் திகழும் தன் திருவருள் செய்தே.

मा मां स भ्रामयतु विविधैर्मोहनैर्वञ्चयित्वा
गोपः स्वामी मम हरिवृषो नित्यसूरीश्वराणाम् ।
शुद्धज्योतिर्मयनिजवपुः स्वीयचित्ते न्यधान्मे
लोके श्लाघ्यां सकलविदितां श्रीकृपां स्वां विधाय ।।

5. திகழும் தன் திருவருள் செய்து உலகத்தார்
புகழும் புகழ் தான் அது காட்டித் தந்தென்னுள்
திகழும் மணிக்குன்றம் ஒன்றே ஒத்து நின்றான்
புகழும் புகழ் மற்றெனக்கும் ஓர்பொருளே?

कृत्वा लोके सकलविदितं श्रीकृपां स्वां जनौघैः
श्लाघ्यां कीर्तिं भुवि मम निजां दर्शयित्वा स्थिरोऽभूत् ।
दीप्तो नीलातुलमणिगिरिश्रीः *मनःपङ्कजे मे
श्लाघ्या कीर्तिर्भुवि तदपरा का पुमर्थश्च को मे? ।।

6. பொருள் மற்றெனக்கும் ஓர் பொருள் தன்னில் சீர்க்கத்
தருமேல் பின்னையார்க்கு அவன் தன்னைக் கொடுக்கும்?
கருமாணிக்கக் குன்றத்துத் தாமரைபோல்
திருமார்பு கால் கண் கை செவ்வாய் உந்தியானே!

अर्थं कश्चिन्मम तदितरं चेत् पुमर्थेषु पूर्णं
दद्याद्दाता जगति मदृते स स्वयं कस्य वा स्वम् ।
माहानीलक्षितिधरभवाब्जोपमश्रीतवक्षो-
हस्ताक्ष्यङ्घ्रिस्वरुणिमधरस्वोष्ठनाभ्यब्जशाली ।।

---

* ''मदीयान्तरङ्गे'' इति पाठश्चेत् मूलानुगुणतरता ।।

7. செவ்வாய் உந்தி வெண் பல்சுடர்க் குழைதம்மோடு
எவ்வாய்ச் சுடரும் தம்மில் முன் வளாய்க்கொள்ள
செவ்வாய் முறுவலோடு எனதுள்ளத்து இருந்த
அவ்வாய் அன்றி யானறியேன் மற்றருளே.

नाभ्यारक्ताधररुचिलसत्कुण्डलस्वच्छदन्तैः
साकं चान्यावयवमभितः तेजसोऽग्रे वरीतुम् ।
साकं शोणाधरमृदुहसेनास्थितस्यास्मदन्तः
हित्वार्थं तं त्वहमिह परां तत्कृपां नो विजाने ।।

8. அறியேன் மற்றருள் என்னை ஆளும் பிரானார்
வெறிதே அருள்செய்வர் செய்வார்கட்கு உகந்து
சிறியேனுடைச் சிந்தையுள் மூவுலகும் தன்
நெறியா வயிற்றில் கொண்டு நின்றொழிந்தாரே.

नान्यां जानाम्यहमिह दयां ईशिता चोपकृन्मे
हृष्टः कुर्वन्निरुपधिकृपां तस्य पात्रीभवत्सु ।
अल्पस्यान्तर्हृदयमपि मे स्वस्य कुक्षौ त्रिलोकीं
धृत्वा न्यायं निजमजहदेवास्थितोऽभूत्स्थिरत्वम् ।।

9. வயிற்றில் கொண்டு நின்றொழிந்தாரும் எவரும்
வயிற்றில் கொண்டு நின்றொரு மூவுலகும் தம்
வயிற்றில் கொண்டு நின்றவண்ணம் நின்ற மாலை
வயிற்றில் கொண்டு மன்ன வைத்தேன் மதியாலே.

कुक्षौ धृत्वा स्थितविधिमुखान् तद्वदस्मांश्च सर्वान्
कुक्षौ धृत्वा स्थितदुरवबोधत्रिलोकीं स्विकायाम् ।
कुक्षौ धृत्वा स्थितमविकृतिं स्वामिनं श्रान्तिहीनम्
कुक्षौ धृत्वा स्थिरतरमिहास्थापयं साधुबुद्ध्या ॥

10. வைத்தேன் மதியால் எனதுள்ளத்தகத்தே
எய்த்தே ஒழிவேன் அல்லேன் என்றும் எப்போதும்
மொய்த்து ஏய்திரை மோது தண்பாற்கடலுளால்
பைத்தேய் சுடர்ப் பாம்பணை நம்பரனையே.

चित्ते मेऽन्तः स्थिरतरमिहास्थापयं साधुबुद्ध्या
विश्लिष्याहं क्षणमपि सदा सर्वदा नैव जह्याम् ।
योग्यस्फालन्निबिडततरङ्गौघशीते पयोधेः
मध्ये स्फायत्फणसमुचितानन्तशय्यं परं नः ॥

11. சுடர்ப்பாம்பணை நம் பரனைத் திருமாலை
அடிச்சேர்வகை வண்குருகூர்ச் சடகோபன்
முடிப்பான் சொன்ன ஆயிரத்திப்பத்தும் சன்மம்
விடத்தேய்ந்தற நோக்கும் தன்கண்கள் சிவந்தே.

(तात्पर्यरत्नावलीश्लोकः)

भव्यत्वाद्रक्षकत्वात् त्रिजगदधिककारुण्यतो गोपभावात्
नीलाश्माद्रिप्रभत्वात्स्वजनकृतनिजात्मप्रदानप्रभुत्वात् ।
मन्दस्मित्या स्थितत्वाद्धृदि सुकृतिषु चातर्कितानुग्रहत्वात्
स्वानां चित्तानपायात्स्वजनहृदि रतो माधवश्चेत्यवोचात् ॥

।। प्रतिबिम्बलहरीश्लोकः ।।

तेजिष्ठाहिप्रवरशयनं चोत्तमं श्रीप्रियं नः
तत्पादाप्तेः सुशुभकुरुकाभूशठाराति*भक्त्यै ।
युक्तेरुक्ते दश दशशते जन्मनिश्शेषशान्त्यै
एता गाथाः **स्वरुणनयनाभ्यां निजाभ्यां दहेयुः ।।

।। इति अष्टमशतके सप्तमं दशकम् ।।

।। श्रीमते वेङ्कटशेषार्यमहादेशिकाय नमः ।।

* पितामहपादानां मातृकायां एवमेव लिखितं दृश्यते। अत्र अर्थो नास्माकं स्फुरति। ततश्च ‘‘.... नाम्ना। प्रोक्ते प्रोक्ता’’ इति पठनीयं इति एक ऊहः ।

** अत्र यतिभङ्गभीरूणां ‘‘स्वरुणनिजदृग्पातमाकल्पयेयुः’’ इति वा पाठस्स्यात् ।

।। अथ अष्टमशतके अष्टमं दशकम् ।।

எட்டாம் பத்து – எட்டாம் திருவாய்மொழி

கண்கள் சிவந்து

திருவாய்மொழிப் பாவகை – அறுசீராசிரியவிருத்தம்

प्रतिबिम्बलहरीवृत्तम् – स्रग्धरा

இத்திருவாய்மொழியில் காட்டப்படும் பண்பு – ஜீவாத்மாக்கள் தனக்கடிமைகள் என்று அவர்களின் ஸ்வரூபத்தைத் தெளிவாகக் காட்டி அவர்கள் அகலாதபடி இணைத்துக்கொள்ளும் தன்மை

एतद्दशकप्रतिपाद्यगुणविशेषः - स्वदास्यस्पष्टयितृत्वम्

।। सङ्गतिमणिमाला ।।

(वसन्ततिलका)

संमोदवानिति पुनर्निजनैच्यबुद्धिः
दूरं व्रजेदिति विभावथ ''भूषणं त्वम् ।
देवीव कौस्तुभमिवे''ति च तत्स्वरूपं
संदर्शयत्ययमिदं विवृणोति पश्यन् ।।

1. கண்கள் சிவந்து பெரியவாய்
    வாயும் சிவந்து கனிந்துள்ளே
வெண் பல்லிலகு சுடரிலகு
    விலகு மகர குண்டலத்தன்
கொண்டல் வண்ணன் சுடர்முடியன்
    நான்கு தோளன் குனிசார்ங்கன்
ஒண்சங்கதை வாளாழியான்
    ஒருவன் அடியேன் உள்ளானே.

रक्ताक्षो दीर्घचक्षुः स्वरुणरुगधरः पक्वभूतः तदन्तः
शुभ्रश्रीदन्तचञ्चद्रुचिवरमकरश्रीचलत्कुण्डलश्रीः ।
प्रावृट्भूमेघवर्णः शुभमकुटचतुःश्रीभुजो नम्रशाङ्र्गः
स्वब्जं चक्रं गदासी दधदिह रमते दासचित्तेऽद्वितीय्यः ।।

2. அடியேன் உள்ளான் உடலுள்ளான்
அண்டத்து அகத்தான் புறத்துள்ளான்
படியே இதுவென்றுரைக்கலாம்
படியன் அல்லன் பரம்பரன்
கடிசேர் நாற்றத்துள் ஆலை
இன்பத் துன்பக் கழிநேர்மை
ஒடியா இன்பப் பெருமையோன்
உணர்வில் உம்பர் ஒருவனே.

दासस्यान्तः स्थितो मे वपुषि च बहिरप्यण्डतोऽन्तश्च वर्ती
शक्यो वक्तुं न चेदृग्विध इति सुतरां यः परस्मात् परश्च ।
***नव्यामोदौघमाध्वीभवसुखनिरवद्योच्चसाराविनाशि-**
स्वानन्दोत्कर्षभूमोपरितनसुधियां ज्ञानवत्वेऽद्वितीय्यः ।।

3. உணர்வில் உம்பர் ஒருவனை
அவனது அருளால் உறற்பொருட்டென்
உணர்வின் உள்ளே இருத்தினேன்
அதுவும் அவனது இன்னருளே
உணர்வும் உயிரும் உடம்பும்
மற்று உலப்பிலனவும் பழுதேயாம்
உணர்வைப் பெற ஊர்ந்திற ஏறி
யானும் தானாய் ஒழிந்தானே.

---

* ''सौरभ्ये नूतनेऽन्तर्मधुनि च निरवद्योच्चसाराविनाशि'' इति पाठान्तरम् ।

ज्ञानश्रेष्ठाद्वितीयं निरुपधिदयया तस्य तत्प्राप्तयेऽन्तः
ज्ञाने मेऽस्थापयं साध्विदमपि कृपया तस्य तत्तादृशैव ।
ज्ञानं प्राणश्शरीरं निरवधि सकलं चापरं व्यर्थमेवे-
तीक्षाप्राप्त्यै प्रवर्त्यान्तमपि पुनरहं चाभवत् स स्वयं च ।।

4. யானுந்தானாய் ஒழிந்தானை
யாதும் எவர்க்கும் முன்னோனை
தானும் சிவனும் பிரமனும்
ஆகிப் பணைத்த தனி முதலைத்
தேனும் பாலும் கன்னலும்
அமுதும் ஆகித் தித்தித்தென்
ஊனில் உயிரில் உணர்வினில்
நின்ற ஒன்றை உணர்ந்தேனே.

भूत्वाहंशब्दवाच्यः स्थितमपि करणं चेतनाचेतनानां
विष्णवाख्यो ब्रह्मरुद्राकृतिरपि विततीभूतमेकं च हेतुम् ।
माध्वीक्षीरेक्षुखण्डामृतवदतितरां भोग्यभूतं च देहे
प्राणे ज्ञाने च मेऽन्तः स्थितमवगतवानस्मि कश्चित् पुमांसम् ।।

5. நின்ற ஒன்றை உணர்ந்தேனுக்கு
அதன் நுண்நேர்மை அது இதுவென்று
ஒன்றும் ஒருவர்க்கு உணரலாகாது
உணர்ந்தும் மேலும் காண்பரிது
சென்று சென்று பரம்பரமாய்
யாதும் இன்றித் தேய்ந்தற்று
நன்று தீதென்று அறிவரிதாய்
நன்றாய் ஞானம் கடந்ததே.

एकं स्थैर्यात् स्थितं मे तमवगतवतां तद्गतं सूक्ष्मकं वै-
लक्षण्यं दुर्ज्ञमेतत् तदिति किमपि *केषां च विज्ञाय पश्चात् ।
**दुर्दर्शो दूरगत्या परमपि परतो दोषहीनं च सूक्ष्मं
निस्सङ्गं साध्वसाध्वित्यपि दुरवगमं श्लाघ्यमक्षाण्यतीतम् ।।

6. நன்றாய் ஞானம் கடந்துபோய்
நல்லிந்திரியம் எல்லாம் ஈர்த்து
ஒன்றாய்க் கிடந்த அரும்பெரும்பாழ்
உலப்பில் அதனை உணர்ந்துணர்ந்து
சென்றாங்கு இன்பத் துன்பங்கள்
செற்றுக் களைந்து பசையற்றால்
அன்றே அப்போதே வீடு
அதுவே வீடு வீடாமே.

एकीभूतं बृहद्दुस्तरमनवधि तत्प्राकृतं वस्तु संयक्
ज्ञात्वा ज्ञात्वा प्रतीदं मतिशुचिरिह बल्यक्षवर्गं च जित्वा ।
सौख्यं दुःखं विजित्यान्तररसविमुखश्चेत्तदा तत्क्षणे स्यात्
मोक्षः सर्वान्तरायात् स हि निजभगवत्प्राप्तिरूपश्च मोक्षः ।।

7. அதுவே வீடு வீடுபேற்று
இன்பம் தானும் அதுதேறி
எதுவே தானும் பற்றின்றி
யாதும் இலிகள் ஆகிற்கில்

---

* अत्र यतिभङ्गभीरवो ''वा कस्य विज्ञाय पश्चात्'' इति पठन्तु ।

** दुर्दर्शं इति पाठेन भवितव्यं इति भाति ।

அதுவே வீடு வீடுபேற்று
இன்பம் தானும் அதுதேறாது
எதுவே வீடு? ஏது இன்பம்? என்று
எய்த்தார் எய்த்தார் எய்த்தாரே.

मत्वा मोक्षश्च मोक्षाभ्युदितपरसुखं तत् स एवेति सम्यक्
सर्वस्मिन् त्यक्तसङ्गाः अपि यदि रुचिमद्वासनात्यागशक्ताः ।
मोक्षस्सोऽयं हि मोक्षोदितसुखमपि चेदं त्वनिश्चित्य को वा
मोक्षो? मोक्षाप्तिसौख्यं किमिति च सुतरां क्लेशिनः खिन्नखिन्नाः ॥

8. எய்த்தார் எய்த்தார் எய்த்தார்
என்று இல்லத்தாரும் புறத்தாரும்
மொய்த்தாங்கலறி முயங்கத் தாம்
போகும்போது உன்மத்தர்போல்
பித்தே ஏறி அநுராகம்
பொழியும்போது எம்பெம்மானோடு
ஒத்தே சென்று அங்குள்ளம்
கூடக் கூடிற்றாகில் நல்லுறைப்பே.

सन्नस्सन्नोवसन्नस्त्विति गृहगजनेष्वन्यबाह्येषु संघी-
भूयाक्रुश्यात्र पातिष्वपि मृतिसमये स्वस्य सोन्मादतुल्यः ।
मोहाधिक्येऽनुरागेऽप्यतिपतति मम स्वामिना पूरुषेण
प्राप्यौपम्यं स्थितेऽस्मिन् सह यदि घटते चित्तमुत्कृष्टलाभः ॥

9. கூடிற்றாகில் நல்லுறைப்பு
கூடாமையைக் கூடினால்
ஆடல்பறவை உயர்கொடி எம்
மாயன் ஆவது அதுவதுவே
வீடைப் பண்ணி ஒருபரிசே
எதிர்வும் நிகழ்வும் கழிவுமாய்
ஓடித் திரியும் யோகிகளும்
உளரும் இல்லை அல்லரே.

ऐक्यं गच्छेत् सुलाभः नटदुरुगरुडप्राम्शुके त्वस्मदत्या-
श्चर्योऽसौ तत्तदेव प्रभवति सकलं दुर्लभो लभ्यते चेत् ।
मोक्षं वै कल्पयित्वा निजमतविधया भाविकालेऽद्य भूते
धावन्तो योगिनोऽपि प्रचुरमिह तु सन्त्येव नो सन्ति नैव ।।

10. உளரும் இல்லை அல்லராய்
    உளராய் இல்லை ஆகியே
உளரெம் ஒருவர் அவர் வந்தென்
    உள்ளத்துள்ளே உறைகின்றார்
வளரும் பிறையும் தேய்பிறையும்
    போல அசைவும் ஆக்கமும்
வளரும் சுடரும் இருளும் போல்
    தெருளும் மருளும் மாய்த்தோமே.

***सन् वैस्यान्नैव सन्स्यान्न च भवति तु नो सोऽयमित्यादि पक्षेष्-**
वस्मत्स्वामी स्थितोऽयं निरुपम इह मे प्राप्य चित्तं स्थिरोऽत्र ।
शुक्लं पक्षं व कृष्णं क्षयमुदयमिमौ जघ्निमैवं ततश्चा-
दित्यं संवर्धमानं तमसमिव मतिं चामतिं जघ्निमैव ।।

---

* दशके अस्मिन् प्रतिबिंबलहरीश्लोका गतगाथापर्यन्तं स्रग्धरानिबद्धाः। परं तु असौ उपरितनश्च शार्दूलविक्रीडिते निबद्धौ। तदिदं परिशील्य पितामहपादाः स्वयमेव अनयोः स्रग्धरारूपं मातृकापुस्तकावसाने लिखितमिति सूचितवन्तः। परं तु तत्र एकादश्या एव गाथायाः प्रतिबिम्बः स्रग्धरात्मको दृश्यते। ततश्च अयं श्लोकस्तेषामनुग्रहात् तानेव ध्यायता दासेन स्रग्धरारूपे दत्तः। वैरूप्यं मास्त्विति स स्रग्धराश्लोक एव उपरि मुद्रापितः। तेषां शार्दूलविक्रीडितश्लोकः तु अत्र दत्तः-

सन्नास्ति स हीति संश्च सुतरां नास्तीति पक्षे स्थितो
ह्यस्मत्स्वाम्यतुलस्समेत्य हृदि मे मध्ये स्थितस्स्थैर्यतः ।
वर्धिष्णिवन्दुकलां क्षयिष्णुमिव तां वृद्धिं क्षयं च क्षयं
सूर्यं सन्तमसं यथाहमनयं ज्ञानं तथाज्ञानवत् ।।

11. தெருளும் மருளும் மாய்த்துத்
தன் திருத்துசெம்பொன் கழலடிக்கீழ்
அருளி இருத்தும் அம்மானாம்
அயனாம் சிவனாம் திருமாலால்
அருளப் பட்ட சடகோபன்
ஓராயிரத்துள் இப்பத்தால்
அருளி அடிக்கீழ் இருத்தும்
நம் அண்ணல் கருமாணிக்கமே.

(तात्पर्यरत्नावलीश्लोकः)

प्रासाधन्येन भानाद्धृदि च विभुतयाऽलंमहिम्ना परत्वात्
माधुर्याद्विहदेह्यादिषु च गततया स्वस्वरूपप्रकाशात् ।
अन्त्यस्मृत्याप्यभावात्स्वपरमपुरुषैक्यभ्रमध्वंसकत्वात्
ज्ञानाज्ञानप्रदत्वात्प्रकटयति हरिः पुंसि दास्यं स्वमूचे ।।

।। प्रतिबिम्बलहरीश्लोकः ।।

*ज्ञानाज्ञाने विनाश्य स्वविनयनशुभस्वर्णभूषाङ्घ्रिमूले
कारुण्यात् स्थापयन्मत्प्रभुविधिशिवरूप्यब्जजानायकेन ।
श्रीसाहस्रे शठारेः दशभिरितदयेनाभिरालोकितस्य
स्वीकुर्यान्नीलरत्नप्रभुरिह दयया पादमूले स्थिरं** तत् ।।

।। इति अष्टमशतके अष्टमं दशकम् ।।

।। श्रीमते वेङ्कटशेषार्यमहादेशिकाय नमः ।।

---

* अत्र एव श्रीपितामहपादानां शार्दूलविक्रीडितश्लोकः-

ज्ञानाज्ञानविनाशकृत्स्वविनयत्सुस्वर्णभूषाङ्घ्रयधः कारुण्यात्स्थिरयन्मदीडजशिवाकाराम्बुजाप्रेयसा ।
साहस्रे त्वनुकंपितस्य दशभिः चाभिः शठद्वेषिणः कुर्यान्नीलमणिः प्रभुः करुणया नः पादमूले स्थिरान् ।।

** ''नः'' इति पाठश्चेत् मूलानुगुणतरता स्यात् ।

।। अथ अष्टमशतके नवमं दशकम् ।।

எட்டாம் பத்து – ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி

கருமாணிக்க

திருவாய்மொழிப் பாவகை – அறுசீராசிரியவிருத்தம்

प्रतिबिम्बलहरीवृत्तम् – शार्दूलविक्रीडितम्

இத்திருவாய்மொழியில் காட்டப்படும் பண்பு – தனது தொண்டரான நிலையைத் தெளிவாக உணர்த்திடும் தன்மை

एतद्दशकप्रतिपाद्यगुणविशेषः - स्वदास्यस्पष्टयितृत्वम्

।। सङ्गतिमणिमाला ।।

(वसन्ततिलका)

आत्मस्वरूपमवबुद्ध्य च शेषभाव-
पूर्त्या भजन् वरतनोरथ भावमेषः ।
श्रीव्याघ्रपूःप्रभुकृपामवगाह्य भाती-
यालीगिरा वदति किङ्करतासुनिष्ठाम् ।।

1. கருமாணிக்க மலைமேல் மணித்தடம்
 தாமரைக் காடுகள் போல்
திருமார்வு வாய் கண் கை யுந்தி கால் உடை
 ஆடைகள் செய்ய பிரான்
திருமால் எம்மான் செழுநீர் வயல் குட்ட
 நாட்டுத் திருப்புலியூர்
அருமாயன் பேரன்றிப் பேச்சிலள் அன்னைமீர்!
 இதற்கென் செய்கேனோ?

माहानीलधराग्रदिव्यसरसीरक्ताब्जवन्या सम-
श्रीवक्षोधरदृक्करा‌ङ्घ्रिकटिनाभ्यारक्तभस्येशितुः ।
श्रीशेशः सुजलेतखर्वविषयश्रीव्याघ्रपुर्यद्भुत-
स्याऽलभ्यस्य विनाऽभिधामियमवाक् हाम्बाः! करिष्येऽस्य किम्? ।।

2. அன்னைமீர்! இதற்கென் செய்கேன்? அணி
மேருவின் மீதுலவும்
துன்னுசூழ் சுடர்ஞாயிறும் அன்றியும்
பல்சுடர்களும் போல்
மின்னுநீள் முடி ஆரம் பல்கலன்
தானுடை எம்பெருமான்
புன்னையம்பொழில் சூழ் திருப்புலியூர்
புகழும் இவளே.

दिव्यं मेरुशिरस्युदीतनिबिडव्याप्तप्रभार्कश्रिया
किञ्चासङ्ख्यकभग्रहैरिव *किरीटेनाऽपि हारैरपि ।
अन्यैश्चापि विभूषणैः विलसतो नाथस्य पुन्नागसद्-
वाटीं व्याघ्रपुरीं विनौति सुतरामम्बाः! करिष्येऽस्य किम् ।।

3. புகழுமிவள் நின்றிராப்பகல் பொருநீர்க்
கடல் தீப்பட்டெங்கும்
திகழும் எரியொடு செல்வதொப்பச்
செழுங்கதிர் ஆழிமுதல்

अत्र यतिभङ्गकातरैः ''तथा मौलेयहारैरपि'' इति पाठः स्वीकार्यः।

புகழும் பொருபடை ஏந்திப் போர்புக்கு
அசுரரைப் பொன்றுவித்தான்
திகழும் மணிநெடுமாடநீடு
திருப்புலியூர் வளமே.

स्तौतीयं कलहायिताम्बुरुदधिर्वह्न्यापरीतोज्वल-
ज्वालाभिस्सह यान् यथैधितरुचीन् श्लाघ्यान् युयुत्सून् वहन् ।
हेतीन् चक्रमुखान्विशन् युधि सुरारातीन्निहन्तुः स्फुरद्-
रत्नोच्चैर्गृहवत्तरक्षुनगराभामेव नक्तन्दिवम् ।।

4. ஊர்வளம் கிளர்சோலையும் கரும்பும்
பெரும்செந்நெலும் சூழ்ந்து
ஏர்வளங்கிளர் தண்பணைக் குட்ட
நாட்டுத் திருப்புலியூர்
சீர்வளங்கிளர் மூவுலகு
உண்டுமிழ் தேவ பிரான்
பேர்வளம் கிளர்ந்தன்றிப் பேச்சிலள்
இன்றிப்புனை இழையே.

स्वश्रीकृन्नगवाटिकेक्षुपृथुसन्नीवारयुक्तानडुह्-
श्रीकेदारसुशीतखर्वविषयश्रीव्याघ्रपुर्यां सतः ।
दीव्यत्सद्गुणितस्त्रिलोकमुदरे निक्षिप्य विक्षेपिनोऽ-
मर्त्येशोऽद्भुतनामकीर्तनमृतेऽद्यामुक्तभूषा ह्यवाक् ।।

5. புனையிழைகள் அணிவும் ஆடை உடையும்
புதுக் கணிப்பும்
நினையும் நீர்மையது அன்றிவட்கிது நின்று
நினைக்கப்புக்கால்
சுனையினுள் தடந்தாமரை மலரும்
தண்திருப்புலியூர்
முனைவன் மூவுலகாளியப்பன்
திருவருள் மூழ்கினளே.

आमुक्ताभरणश्रिया च वसने कान्त्या नवोल्लासने
चिन्तायां स्थिरमस्ति*ते दुरवबोधोऽस्याः स्वभावोऽस्य हि ।
स्फीतोन्निद्रसरोजसारसहिमश्रीव्याघ्रपुर्यां सतः
मुख्यस्य त्रिजगत्पतेः पितु**रमज्जत् श्रीकृपायामियम् ।।

6. திருவருள் மூழ்கி வைகலும் செழுநீர்
நிறக்கண்ணபிரான்
திருவருள்களும் சேர்ந்தமைக்கு அடை
யாளம் திருந்தவுள
திருவருள் அருளால் அவன்சென்று
சேர்தண் திருப்புலியூர்
திருவருள் கமுகொண் பழத்தது
மெல்லியல் செவ்விதழே.

---

* अत्र यतिभङ्गकातराणां ''तन्ननु च दुर्ज्ञानस्स्वभावोऽस्य हि''। इति पाठः स्यात् ।

** अत्र यतिभङ्गकातराणां ''पितुरियं मग्ना कृपायां ध्रुवम्''। इति पाठः स्यात् ।

मग्नायाः सुदयोदधौ सुचिरमृद्धाम्भोब्धिवर्णोपकृत्-
कृष्णस्याप्ततदीयदिव्यकरुणा*या लक्ष्म चास्ति स्फुटम् ।
तेन श्रीकृपया श्रिताध्युषितसुश्रीव्याघ्रपुर्यां कृपा-
संवृद्धक्रमुकोज्वलत्फलसमो मृद्व्यास्तु रक्तोऽधरः ॥

7. மெல்லிலைச் செல்வ வண்கொடிப் புல்க
வீங்கிளம் தாள் கமுகின்
மல்லிலை மடல்வாழை ஈன்கனி சூழ்ந்து
மணம் கமழ்ந்து
புல்லிலைத் தெங்கினூடு காலுலவும்
தண் திருப்புலியூர்
மல்லலம் செல்வக் கண்ணன் தாள் அடைந்தாள்
இம்மடவரலே.

श्लिष्टोदारसुवर्णदिव्यफणिवल्ल्यापीनसुस्कन्धवत्
पूगानल्पदलप्रसूनफलवद्रम्भाश्रयामोदितैः ।
संश्लिष्यद्दलनारिकेलवनगैर्वातैर्हिमव्याघ्रपु-
र्युच्चैश्चारिसमृद्धकृष्णचरणौ संप्राप मुग्धा त्वियम् ॥

8. மடவரல் அன்னைமீர்கட்கு என்சொல்லிச் சொல்லுகேன்?
மல்லைச் செல்வ
வடமொழி மறைவாணர் வேள்வியுள் நெய்யழல்
வான் புகை போய்

* अत्र यतिभङ्गकातराणां ''चिह्नं तथाऽस्ति स्फुटम्''। इति पाठः स्यात् ।

திடவிசும்பில் அமரர் நாட்டை மறைக்கும்
தண் திருப்புலியூர்
படவரவணையான் தன் நாமம் அல்லால்
பரவாள் இவளே.

मातॄणां किमुपवर्ण्य वच्मि? किमियं मुग्धा महासंपदां
स्वर्भाषाश्रुतिवाहिनामधिसवं साज्याग्निधूमोद्गमैः ।
यातैः खे सुदृढे वृतामरपुरे शीते तरक्षोः पुरे
हित्वातिक्रममन्यदाह फणिराट्तल्पस्य नामानि नो ।।

9. பரவாள் இவள் நின்றிராப்பகல் பனிநீர்
நிறக் கண்ணபிரான்
விரவார் இசைமறை வேதியர் ஒலிவேலையின்
நின்றொலிப்ப
கரவார் தடம்தொறும் தாமரைக்கயம்
தீவிகை நின்றலரும்
புரவார் கழனிகள் சூழ் திருப்புலியூர்ப்
புகழன்றி மற்றே.

विष्वग्वर्धितगानवेदचतुरारावेऽब्धिघोषाधिके
पूर्णग्राहसरोविकास्यचलसद्दीपोपमाम्भोरुहे ।
सत्केदारवृते तरक्षुनगरे कृष्णस्य शीतोदक-
श्रीवर्णस्य दिवानिशं परमियं नो वक्ति कीर्तिं विना ।।

10. அன்றி மற்றோர் உபாயம் என்னிவள்
அந்தண் துழாய் கமழ்தல்?
குன்றமா மணிமாட மாளிகைக் கோலக்
குழாங்கள் மல்கி
தென்திசைத் திலதம் புரைகுட்ட
நாட்டுத் திருப்புலியூர்
நின்ற மாயப் பிரான் திருவருளாம்
இவள் நேர்பட்டதே?

कोऽन्यो हेतुरिदं सुशीततुळसीसौरभ्यपूर्तौ विना
शैलोच्चैर्मणिसालगेहरुचिरव्राताभिपूर्णे समे ।
दक्षाशातिलकस्य खर्वविषये श्रीव्याघ्रसंज्ञे पुरे
वास्तव्याद्भुतसूपकृच्छुभदयापात्रीबभूव त्वियम् ।।

11. நேர்பட்ட நிறைமூவுலகுக்கும்
நாயகன் தன்னடிமை
நேர்பட்ட தொண்டர் தொண்டர் தொண்டர்
தொண்டன் சடகோபன் சொல்
நேர்பட்ட தமிழ் மாலை ஆயிரத்துள்
இவைபத்தும்
நேர்பட்டார் அவர் நேர்பட்டார்
நெடுமாற்கு அடிமை செய்யவே.

(तात्पर्यरत्नावलीश्लोकः)

वैलक्षण्यात्स्वमूर्तेः मकुटमुखमहाभूषणैर्भूषितत्वात्
स्वार्हानेकायुधत्वात्प्रलयसखितयोज्जीवने कर्षकत्वात् ।
भव्यत्वाद्यैश्च सम्पन्निरवधिकतयाऽऽश्चर्यचेष्टत्वयोगात्
निष्ठां दास्ये स्वकीये प्रकटयति हरिश्चेत्यथाज्ञायि तेन ।।

।। प्रतिबिम्बलहरीश्लोकः ।।

कैङ्कर्ये परिपूर्तिमत्त्रिजगतीयोग्याधिनेतुः पदे
योग्यस्येशितृभक्तभक्तपदभाग्भाजश्शठद्वेषिणः ।
*योग्योक्तौ द्रमिडस्रगुज्वलसहस्रेऽस्मिन् दशामू अपि
प्राप्याधीतिजुषः श्रितेष्टभगवत्कैङ्कर्ययोग्या ध्रुवम् ।।

।। इति अष्टमशतके नवमं दशकम् ।।

।। श्रीमते वेङ्कटशेषार्यमहादेशिकाय नमः ।।

* अत्र यतिभङ्गकातराणां ''योग्योक्तौ द्रमिडे सहस्रसुमवन्माल्ये दशामू अपि'' इति पाठः ।

।। अथ अष्टमशतके दशमं दशकम् ।।

எட்டாம் பத்து – பத்தாம் திருவாய்மொழி

நெடுமாற்கடிமை

திருவாய்மொழிப் பாவகை – அறுசீராசிரியவிருத்தம்

प्रतिबिम्बलहरीवृत्तम् – स्रग्धरा

இத்திருவாய்மொழியில் காட்டப்படும் பண்பு – அடிமையின் எல்லைநிலத்தைக் காட்டி அருளும் தன்மை

एतद्दशकप्रतिपाद्यगुणविशेषः - दास्यस्य अवधेः स्पष्टयितृत्वम्

।। सङ्गतिमणिमाला ।।

(वसन्ततिलका)

शेषत्ववर्णनकथामधि तस्य काष्ठा
तद्भक्तसेवनमिदं परमं सुभोग्यम् ।
इत्यादिकं वकुलभूषण एष वक्ति
शत्रुघ्नमार्गपथिकोऽथ भवन् प्रहृष्टः ।।

1. நெடுமாற்கு அடிமை செய்வேன்போல்
அவனைக் கருத வஞ்சித்து
தடுமாற்று அற்ற தீக்கதிகள் முற்றும்
தவிர்ந்த சதிர் நினைந்தால்
கொடுமா வினையேன் அவன் அடியார்
அடியே கூடும் இதுவல்லால்
விடுமாறு என்பதென் அந்தோ!
வியன் மூவுலகு பெறினுமே.

भक्तव्यामोहभाजं स्मृतवति मयि तं दास्यकृद्व्रतप्रलोभ्य
स्वस्थोग्राघौघमोक्षोचित इति च मया चिन्तिते तु प्रकारे ।
क्रूरोच्चाघस्य मे तत्पदविनतपदस्यैव दास्यं विनाप्ते
त्रैलोक्ये विस्मयार्हेऽप्यहह क इह तत्त्यागहेतुप्रकारः? ।।

2. வியன் மூவுலகு பெறினும் போய்
 தானே தானே ஆனாலும்
புயல் மேகம்போல் திருமேனி
 அம்மான் புனைபூம் கழலடிக்கீழ்ச்
சயமே அடிமை தலைநின்றார்
 திருத்தாள் வணங்கி இம்மையே
பயனே இன்பம் யான் பெற்றது
 உறுமோ பாவியேனுக்கே?

त्रैलोक्ये विस्तृते स्वेऽप्यपगततमसि श्रेष्ठकैवल्यसौख्ये
वर्षाभ्रश्रीतनोः स्रक्सुमकटकयुते स्वामिनः पादमूले ।
निष्ठानां दास्यकाष्ठोपरि निरुपधिकं श्रीपदेऽत्र प्रणम्य
प्राप्तं सौख्यं फलं मे *स्वघततिमृदितस्यानुरूपं भवेत् किम्? ।।

3. உறுமோ பாவியேனுக்கு இவ்
 உலக மூன்றுமுடன் நிறைய
சிறுமா மேனி நிமிர்த்த என்
 செந்தாமரைக்கண் திருக்குறளன்

* अत्र मातृका ''मे इत्यस्यानन्तरं ...दितस्ये''त्यस्य पूर्वं अस्फुटा । अयमस्मदूहतः क्लृप्तः पाठः।

நறுமா விரைநாள் மலரடிக்கீழ்ப்
புகுதலன்றி அவனடியார்
சிறுமா மனிசராய் என்னை
ஆண்டார் இங்கே திரியவே?

युक्तं किं मे? तदीयेष्विह भुवि विचरत्स्वत्र मत्स्वामिषूच्चैः
लब्ध्वाल्पत्वे महत्वं सदृशनरतया तद्विसृज्य प्रवेष्टुम् ।
पूर्त्या एतत्त्रिलोक्या वपुरधिवसतः श्रीमहावामनस्य
स्वारक्ताम्भोजदृष्टेर्मम महितसुमामोदिपादाब्जमूले ।।

4. இங்கே திரிந்தேற்கு இழுக்குற்றென்?
இருமாநிலம் முன்னுண்டுமிழ்ந்த
செங்கோலத்த பவளவாய்ச்
செந்தாமரைக்கண் என்னம்மான்
பொங்கேழ் புகழ்கள் வாயவாய்
புலன்கொள் வடிவென் மனத்ததாய்
அங்கேய் மலர்கள் கையவாய்
வழிபட்டோட அருளிலே.

का हानिर्मेऽस्ति लोके चरत इह ततां क्ष्मां पुरोद्यां निगीर्या-
प्युद्गीर्यारक्तरुच्याधरमणिकमलारक्तदृष्टेर्ममेशः ।
उच्चैर्जृम्भद्गुणास्यं *भृतनिखिलखसद्रम्यरूपाढ्यचित्तं
चेत्तत्पूजासुमाञ्चत्करमपि चरितुं सत्पथेऽतो दयेत ।।

---

* अत्राऽपि मातृका ''भृतनिखिल इत्यस्यानन्तरं रूपाढ्यचित्तं'' इत्यस्य पूर्वं अस्फुटा । अयमस्मदूहतः क्लृप्तः पाठः

5. வழிபட்டோட அருள்பெற்று
மாயன் கோல மலரடிக்கீழ்ச்
சுழிபட்டோடும் சுடர்ச்சோதி
வெள்ளத்து இன்புற்று இருந்தாலும்
இழிபட்டோடும் உடலினில்
பிறந்து தன் சீர் யான்கற்று
மொழிபட்டோடும் கவியமுதம்
நுகர்ச்சி உறுமோ? முழுதுமே?

लब्ध्वा कैङ्कर्यमार्गस्थितिजनककृपां मञ्जुपुष्पाङ्घ्रिमूले
सावर्तज्योतिरोघद्युतिसरिदुदितानन्दलाभेऽद्भुतस्य ।
हेये देहे जनित्वा तदुरुशुभगुणान् सम्यगभ्यस्य जातं
सूक्त्याकारेण काव्यामृतमनुभवितुं सर्वमेतत् समं किम्? ।।

6. நுகர்ச்சி உறுமோ மூவுலகின்
வீடுபேறு தன் கேழில்
புகர்ச்செம்முகத்த களிறட்ட
பொன்னாழிக்கை என்னம்மான்
நிகர்ச்செம்பங்கி எரிவிழிகள்
நீண்ட அசுரர் உயிரெல்லாம்
தகர்த்து உண்டு உழலும் புள் பாகன்
பெரியதனிமாப்புகழே?

मोक्षावाप्तिर्भवेत् किं त्वनुभवनसमा स्रष्टृता वा त्रिलोक्याः
निस्साम्यात्मोत्थधामारुणमुखगजसंहारकस्वामिनो मे ।
रक्तालम्ब्यर्हकेशानलसमनयनप्रांशुदैत्याखिलासून्
पीत्वापीडं चरद्वेर्नियमयितुरतुल्याततताच्छेद्यकीर्तेः ।।

7. தனிமாப்புகழே எஞ்ஞான்றும்
நிற்கும்படியாத் தான்தோன்றி
முனிமாப் பிரமமுதல்வித்தாய்
உலகம் மூன்றும் முளைப்பித்த
தனிமாத் தெய்வத் தளிரடிக்கீழ்ப்
புகுதலன்றி அவனடியார்
நனிமாக் கலவி இன்பமே
நாளும் வாய்க்க நங்கட்கே.

प्रादुर्भूय स्वयं सुस्थिरमतुलमहाकीर्तिसिद्ध्यै भवन् सन्
ध्यातृ ब्रह्मादिबीजं परमुपजनने कर्तुरस्यास्त्रिलोक्याः ।
देवस्यैकस्य हित्वा स्वसदृशकिसलाङ्घ्र्योः प्रवेशं तदीय-
श्लाघ्यश्लेषप्रमोदः परमिह महतः सिद्ध्यतु प्रत्यहं नः ।।

8. நாளும் வாய்க்க நங்கட்கு
நளிர்நீர்க் கடலைப் படைத்துத்தன்
தாளும் தோளும் முடிகளும்
சமன் இலாத பலபரப்பி
நீளும் படர் பூங்கற்பகக்
காவும் நிறைபல்நாயிற்றின்
கோளும் உடைய மணிமலைபோல்
கிடந்தான் தமர்கள் கூட்டமே.

सृष्ट्वा शीताम्बुवार्धिं निजचरणभुजाशीर्षमास्तीर्य नाना
निस्तुल्यं विस्तृतोच्चै रुचिरसुरनगानेकसूर्यातपाढ्यः ।
आनीलो रक्तशैलेडिव शयितवतो दाससङ्घेन संगः
तत्सौन्दर्यस्थचित्तप्रमुदितमनसा सिध्यतु प्रत्यहं नः ।।

9. தமர்கள் கூட்ட வல்வினையை
நாசம் செய்யும் சதுமூர்த்தி
அமர்கொளாழி சங்குவாள்
வில்தண்டாதி பல்படையன்
குமரன் கோல ஐங்கணைவேள்
தாதை கோதில் அடியார்தம்
தமர்கள் தமர்கள் தமர்களாம்
சதிரே வாய்க்க தமியேற்கே.

भक्तव्राताधितिष्ठत्प्रबलदुरितहृत्याप्तचातुर्यमूर्तेः
युद्धोद्यच्चक्रशङ्खेषुघिसहितगदास्याद्यसङ्ख्यातहेतेः ।
पञ्चेषोः सुन्दरस्याप्यधिहृदयभुवः तात*कस्यानघानां
दासानां दासदासश्रयणचतुरतैकाकिनो जायतां मे ।।

10. வாய்க்க தமியேற்கு ஊழிதோறு
ஊழியூழி மாகாயாம்
பூக்கொள் மேனி நான்குதோள்
பொன்னாழிக் கை என்னம்மான்
நீக்கம் இல்லா அடியார்தம்
அடியார் அடியார் அடியார் எம்
கோக்கள் அவர்க்கே குடிகளாய்ச்
செல்லும் நல்ல கோட்பாடே.

---

* अत्राऽपि मातृका ''तात....इत्यस्यानन्तरं'' अस्फुटा ।
अयमस्मदूहतः क्लृप्तः पाठः । तातकस्य इत्यत्र स्वार्थे कप्रत्ययः। तातमूर्तेश्शुचीनां इत्यादिरीत्या वा पदानां निवेशः कार्यः ।

कल्पे कल्पेऽनुकल्पं प्रथितिमदतसीपुष्पजिद्देहकान्तेः
हृद्यश्रीचक्रपाणेश्चतुरमरतरुश्रीभुजस्येशितुर्मे ।
त्यक्तासंश्लेषदासाश्रितपदयुगलीदासदासा ममेशाः
तेषामेवास्तु दासस्वकुलमनुमतं शेषतैकाकिनो मे ।।

11. நல்ல கோட்பாட்டு உலகங்கள்
மூன்றினுள்ளும் தான் நிறைந்த
அல்லிக் கமலக் கண்ணனை
அந்தண் குருகூர்ச் சடகோபன்
சொல்லப்பட்ட ஆயிரத்துள்
இவையும் பத்தும் வல்லார்கள்
நல்ல பதத்தால் மனைவாழ்வர்
கொண்ட பெண்டிர் மக்களே.

(तात्पर्यरत्नावलीश्लोकौ)

व्यामुग्धत्वात्स्वकीयेष्वमलघनरुचा वामनत्वेन चाप-
द्वन्धुत्वाश्चर्यभावादहितनिरसनाल्लोकसृष्ट्यादिशक्तेः ।
अब्धौ शायित्वयोगाच्छ्रितदुरितहृतेश्चातसीपुष्पकान्त्या
त्वाकृष्टेस्स्वीयदास्यावधि विशदयतीत्याह नाथः स्वदास्यम् ।।

इत्थं सूरिर्दिदृक्षोर्दृशि विषयमवैन्निस्पृहैरेव लभ्यं
स्वानां विश्लेषभोग्यं श्रितविहितसमग्रत्वभूतिं शठारिः ।
स्वापेक्षासव्यपेक्षं स्ववितरणपरं हृद्गतं स्पष्टयन्तं
दास्यं स्वं तस्य निष्ठां तदवधिमपि चाप्यष्टमे स्वेष्टवश्यम् ।।

।। प्रतिबिम्बलहरीश्लोकः ।।

श्लाघ्यस्वीकारपूर्णे त्रिजगति निखिले स्वेन पूर्णस्वरूपं
फुल्लाम्भोजातनेत्रं शुभहिमकुरुकाराट् शठारातिनोक्तम् ।
एतद्गाथासहस्रे दशकमिदमिहाध्येतुमेवं समर्थाः
जीवेयुः सत्पदस्थाः विलसितगृहिणीपुत्रयुक्ता गृहे स्वे ।।

।। इति अष्टमशतके दशमं दशकम् ।।

।। इति अष्टमशतकं समाप्तम् ।।

।। श्रीमते वेङ्कटशेषार्यमहादेशिकाय नमः ।।

